

e-manet

“Birçok tanık önünde benden işittiğin sözleri, başkalarına da öğretmeye yeterli olacak güvenilir kişilere EMANET ET.” 2. Tim. 2:2

Sayı 2 ♦ Nisan – Haziran 2003 ♦ üç aylık ücretsiz e-posta dergisi

içindekiler:

DÜŞÜNCE

Li-Derkenar: “Kendiliğimden Bir Şey Söyleyemem” (Chuck Faroe) 2

KİTAP

Galatyalılar Serisi: Giriş (İhsan Özbek) 3

Güçsüz Pavlus: Güçsüzlüğe Nasıl Bakmalıyız? (David Black)..... 5

Alıntı: Tapındığımızda (Travis Tamerius) 6

Yorum Var: Niyeti Gözden Kaçıran Yorum (Ken Wiest) 7

TARİH

Dönüm Noktası Serisi: “Noel Baba Neredeyse Ankara’ya Gelmişti” (Mark Knoll) 8

HİZMET

Çocuk Hizmetleri: Geleceğimizi İnşa Etmek (İbrahim Deveci) 9

Çocuk Hizmetleri: Çocuklarımızın Tanrı’nın Yüceliğini Görmelerine Yardım Etmek (Ted Tripp) 11

Ruhsal Danışmanın Danışmanı: Derleme (Mark Deckard) 12

KAYNAK

Muhammed Şükrü Efendi’nin Hikayesi (Soner Tufan) 13

Kutsal Kitap’ın Türkçe Çevirisi (Ali Şimşek) 15

e-manet’in ikinci sayısına hoş geldiniz! İlk sayımızın çıkışından sonra kardeşlerden gelen ilgi, yüreklenirici sözler ve yapıcı eleştiriler için minnettarız. Bu küçük dergiyi çıkarmakla yeni çok şeyi öğreneceğimiz açıktır. Bunlardan biri, üç ayın ne kadar çabuk geçebileceğidir!

Geçen TEK toplantısında *e-manet* e-posta dergisinde işlenmesi istenen konularla ilgili bir anket yapılmıştır. Doldurulmuş toplam 19 ankettan alınan bazı sonuçlar şunlardır:

Eski ve Yeni Antlaşma ile ilgili en çok oy alan konular: Vahiy (13), Pavlus’un Mektupları (13); Peygamberlik kitapları (11). **İlahiyat konusunda:** Gelecek Olaylar, Kutsal Ruh ve İnsan/Günah öğretileri 11’er oy olarak beraber kaldılar. **Hepsinden en çok ilgi gören konu, önderlikle ilgiliydi:** Karakter/olgunluk/önderlik vasıfları (16). Bundan sonra, **önderlik bölümünde** vizyon, kutsalları donatmak ve takım çalışması konuları 12’şer oy aldılar. **Hizmet bölümünde:** merhamet hizmetleri (12) ve ruhsal danışmanlık (11) en çok ilgi gören konular. **Dünya görüşü/Düşünce bölümünde:** Ahlak bilimi (13) ve Eleştirel düşünce (12) öndeydi. **Kilise tarihi** konusu çarpıcı rağbet gördü: Akımlar/mezhepler (15), Reformasyon (13), Ortaçağ (13), biyografiler (12).

İlgisizlik gibi bir sıkıntımız yok demektir! Elimizden geldiğince bu tercihleri göz önünde bulundurarak gelecek sayıları düzenleyeceğiz.

e-manet Türkiye’de hazırlanarak Türk kilise önderlerine ücretsiz olarak gönderilen üç aylık e-posta Kutsal Kitap ve tanrıbilim dergisidir. *e-manet*, 2. Timoteos 2:2’deki sürecin gerçekleşmesine araç olmayı amaçlamaktadır. Yarının önderlerini donatacak olan bugünkü Türk kilise önderlerinin donatılmasına katkıda bulunmak istiyoruz.

Bu derginin iki ana hedefi var: **olgunlaşma ve hizmet.**

Dergide benimsenen iki temel değer de var: **üstün nitelikli içerik ve okuyucuların yararı.**

Kilise önderlerinin eleştirel düşünme, düşüncelerini net bir biçimde belirtme ve farklı görüşleri sevgide hoşgörmekle birlikte Kutsal Yazılar’a göre değerlendirme kapasitelerini geliştirmeleri can alıcı önem taşır. Bu derginin böyle bir gelişim sürecine yarayacak yapıcı bir ortam sağlayacağını umuyoruz. *e-manet*’in yararlı olması için tepkileriniz, istekleriniz ve eleştirilerinizi bildirmeniz gerekecektir. Bunları e-manet@mail.com adresiyle iletebilirsiniz.

Li-Derkenar

“Kendiliğimden Bir Şey Söyleyemem!”

Kim böyle konuşur? Sorumluluk üstlenmekten kaçan, vatandaşı başından savmaya çalışan bir memur mu? Yoksa daha bilgili kişiye danışmadıkça ne söyleyeceğini bilemeyen, özgüveni olmayan bir acemi mi? Başka bir olasılık var: Baba Tanrı'nın bildirisini en ufak şekilde çarpıtılmaya kararlı “sadık ve gerçek tanık” olan Rab İsa Mesih.

Yeryüzündeki hizmeti sırasında İsa Mesih kendiliğinden hareket etmediğini belirtmekten hiç usanmamıştır. Yahudi yetkililere neden “çalışmayı” bırakmayarak bir hastayı Şabat gününde iyileştirdiğini anlatmak suretiyle İsa, “*Babam hâlâ çalışmaktadır, ben de çalışıyorum...Siz de doğrusunu söyleyeyim, Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz. Baba ne yaparsa Oğul da aynı şeyi yapar...Ben kendiliğimden hiç bir şey yapamam.*” dedi (Yu. 5:17, 19, 30).

Genelde konuşmacılar özgün birşeyler söylemekle övünür. Söylediklerinin tümü başkasının sözlerini yansıtırsa, konuşmacı bu durumu dinleyicilere çaktırmaz. Oysa İsa'nın işi gücü sözlerinin özgün olmadığını vurgulamaktı: “*kendiliğimden hiçbir şey yapmadığımı, ama tıpkı Baba'nın bana öğrettiği gibi konuştuğumu anlayacaksınız... Size söylediğim sözleri kendiliğimden söylemiyorum...*” (Yu. 8:28; 14:10).

Rab İsa kendiliğinden konuşmadığını neden vurgulamıştır? Çünkü bulunduğu durumun yalnızca iki olasılığa izin verdiğinin farkındaydı: söylediği sözler ya Tanrı'nın bildirisiydi ya da kendine özgü uyduruk sözlerdi: “*Benim öğretim benim değil, beni gönderenindir. Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir*” (Yu. 7:16-17). Özgün birşeyler söylemeye gayret eden konuşmacı kendini önemli göstermeye çalışır. Gönderenin mesajını aynen iletmeye özen gösteren konuşmacı gönderenin ne kadar önemli olduğunu vurgular. “*Kendiliğinden konuşan kendini yüceltmek ister, ama kendisini göndereni yüceltmek isteyen doğrudur ve O'nda haksızlık yoktur.*” (Yu. 7:18). Tanrı bildirisini ileten kişinin kaygısı özgün konuşmak değil, sadık olmaktır.

Kendiliğinden konuşmadığı için İsa kendini aşağılanmış, sözlerini de etkisiz olarak görmüş müdür? Tam ters! Baba'nın mesajını tam bir sadakatle ileten İsa, söylediği sözlerin etkisi ve yetkisinin tam olduğundan emindi. Yahudilere, “*Siz doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sözüme uyarırsa, ölümü asla görmeyecektir*” diyebildi (Yu.8: 51). Öğrencilerine, “*Siz söylediğim sözle siz şimdiden temizsiniz*” de demiştir (Yu.15:3). Mesajını hor görenlere de: “*Beni reddeden ve sözlerimi kabul etmeyen kişiyi yargılayacak biri var. O kişiyi son günde yargılayacak olan, söylediğim sözdür. Çünkü ben kendiliğimden konuşmadım. Beni gönderen Baba'nın kendisi ne söylemem ve ne konuşmam gerektiğini bana buyurdu.*” dedi (Yu.12:48-49).

İsa kendisi gibi başka bir yardımcıyı öğrencilerine göndereceğine söz verdi. “*Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek. Çünkü kendiliğinden konuşmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek...O beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alıp size bildirecek.*” (Yu.16:13-14). Oğul'un hizmetiyle Ruh'un hizmetinin arasındaki müthiş paralelliği fark ettiniz mi? Kutsal Ruh kendiliğinden konuşmayarak kendisini gönderen İsa'ya yüceltecek.

İsa'nın dünyaya gönderildiği gibi, biz de dünyaya gönderildik. Nitekim İsa, “*Baba beni gönderdiği gibi, ben de sizi gönderiyorum.*” demiştir (Yu.20: 21). Bu ne demek? Beden almış Tanrı değiliz. Çarmıhta ölüp üç gün sonra dirilmeyeceğiz. Ama, İsa'nın yaptığı gibi, kendiliğimizden konuşmamalıyız. Dünyaya sadık bir şekilde iletmek üzere Tanrısal bildiri bize emanet edilmiştir. Tanrı Sözü'nü sindirmiş, ona göre yaşayıp doğru ileten işçiler olmak, ana hedeflerimizden biri olmalıdır.

Mesih'te büyük bir özgürlüğümüz var. Ama Mesih'in mesajını iletirken, kafadan atmaya özgür değiliz. “Kendiliğimden bir şey söyleyemem” demek sorumluluktan kaçmak değil, ciddi bir sorumluluk üstlenmektir! ♦ (Chuck Faroe)

Galatyalılar 1:1-2:21

Metnin Teması
Müjde Lütfa Dayalıdır

Metnin Kitaptaki Konumu

Mektubun bu ilk parçasında Pavlus duyurduğu Müjde'nin kaynağını açıklamakta ve kısaca da olsa kendi elçilik yetkisine değinmektedir. Böylece Pavlus'un bildirdiği Müjde'nin gerçekliğine Rab İsa'nın ve diğer elçilerin tanıklık ettiğini görmekteyiz. Dolayısıyla bildirilen bu Müjde'ye aykırı olan diğer bildirimlerin sahte olduğu ortaya çıkmaktadır. Mektubu yazan elçi, bildirisinin ve yetkisinin kanıtlarını sunduğunda daha sonraki bölümlerde Müjde'nin içeriğine ilişkin vereceği öğretiler açısından bir zemin hazırlamış olmaktadır. Kilisede hem öğretilerde hem de topluluk içindeki yaşamda karşılaşılan sorunlar konusunda yapılan uyarılar göz önüne alınmalıdır. Çünkü bu uyarıları yapan kişi, "İsa Mesih ve O'nu ölümden diriltiren Baba Tanrı aracılığıyla elçi atanan", bildirisini İsa'dan "vahiy yoluyla" alan, elçilerle arasında "paydaşlık" olan Elçi Pavlus'tur.

Galatyalılar 1:1-5

Metnin Teması

Selamlar ve kutsama

Metnin Kitaptaki Konumu

Yeni Antlaşma'daki diğer bütün mektuplarında yaptığı gibi Pavlus, mektubun alıcılarını selamlayarak başlıyor. Bu "Selam Parçası"nın niteliği mektubun içeriği, havasına ilişkin bize bir ön bilgi vermektedir. Pavlus burada elçiliğinin kaynağını bildirmekte ve Müjde'nin gelecek çağla ilgili yanını vurgulamaktadır. Her iki konu da sonraki ayetlerde daha derin bir biçimde ele alınacaktır. Alışılana aykırı olarak burada mektubun alıcısı olan kiliselerden övgüyle söz edilmemesi ya da onlar nedeniyle şükredilmemesi mektubun ciddi sorunlar nedeniyle yazıldığıнын bir işareti olarak algılanmaktadır.

Ayetlerin İncelenmesi

1:1-2 Elçi "bir görevle gönderilmiş olan kişi"dir. Pavlus hemen daha ilk sözcüklerde elçi olarak gönderilmesinde, yani atanmasında hiçbir insanın ya da kurulun etkisinin

olmadığını açıklamaktadır. Pavlus'un elçi olarak atanması insanlığın kurtuluşu konusundaki iradesi, İsa Mesih'in ölümü ve dirilişinde sergilenen Baba Tanrı ve Tanrı'nın isteğine uyarak kendini feda eden İsa Mesih tarafından gerçekleştirilmiştir. Görevi Mesih'in Müjdesini iletme olan Pavlus'u gönderen de Müjde'nin sahibi Mesih'tir.

Pavlus'un bu durumu hemen ilk başta vurgulamasının nedeni Galatya kiliselerinde sahte öğretilerde bulunan kişilerin onun yetkisini sorguluyor olmalarından kaynaklandığı düşünülmektedir. Bir kişinin elçi olarak görev alabilmesinin koşulları Mattiya'nın elçi olarak atandığı olayı aktaran Elç 1:21-26 ayetlerinde açıklanmıştır. Bu ölçütler: 1) Yahya'nın İsa'yı vaftiz edişinden başlayarak göğe alındığı güne dek Mesih'in hizmetini gören birinin O'nun dirilişine tanıklık etmesi ve 2) Mesih İsa tarafından seçilmiş olması gerekiyordu. Pavlus'un elçilik yetkisi konusunda kuşku duyulmasını sağlamaya çalışan sahte öğretmenlerin bu koşulları sorgulayıp sorgulamadıkları bilinmese de konu günümüzde bu açıdan da ele alınmaktadır. Yine de anlaşıldığı kadarıyla sahte öğretmenlerin asıl hedefi Pavlus'un duyurduğu Müjde'dir.

Pavlus her ne kadar hizmeti sırasında İsa ile birlikte olmadıysa da Şam yolculuğunda dirilmiş İsa'yı görmüştü (Elç. 9:1-19). Bu nedenle Pavlus kendisini göreve seçen ve atayanın kilisenin kurucusu olan dirilmiş İsa Mesih ve ölümden dirilişi sağlayan Baba Tanrı olduğunu açıklamaktadır. Ayrıca Mattiya ve Pavlus Yeni Antlaşma'da elçi olarak atandığı bildirilen son kişiler de değildir. Barnabas (Elç. 14:1-4), Epafroditus (Flp. 2:25), Silvanus ve Timoteos (1Se. 1:1, 2:7) kendilerinden elçi olarak söz edilen diğer kişilerdir.

Pavlus diğer mektuplarında yanındaki kişilerin de selamını iletir. Bunlar genellikle Pavlus'un yolculukları sırasında onunla birlikte söz konusu bölgeleri ziyarete gidenler ya da mektup yazıldığı sırada Pavlus'la birlikte olan kişilerdir. Ancak Pavlus bu mektupta kimsenin adını anmaz yalnızca "**benimle birlikte olan bütün kardeşlerden**" selam söyler. Tartışma konusu olan Pavlus'un yetkisi ve duyurduğu Müjde'nin içeriği olduğu için birilerinin adını anarak kendisine destek sağlıyormuş görüntüsü vermek istememiş olabilir. Pavlus için İsa ve Baba Tanrı'dan gelen destek yeterlidir. Yine de bu sözlerden mektubu yazdığında yalnız olmadığını anlıyoruz. Her ne kadar adları anılmasa da Pavlus'un hem fiziksel hem de düşünsel açıdan yalnız

olmadığı açıkça görülmektedir. Fil 4:21’de de aynı ifade olmasına karşın yanında olan kişilerden (Timoteos ve Epafroditos’tan) daha önce söz etmiştir.

“**Galatya’daki kiliselere**” sözü mektubun bir kiliseye değil bütün bir bölgede yer alan kiliselere gönderildiğini anlatır. (Daha fazla açıklama için bir önceki bölümde yer alan “Mektubun Alıcıları” başlıklı yazıya bakılabilir.)

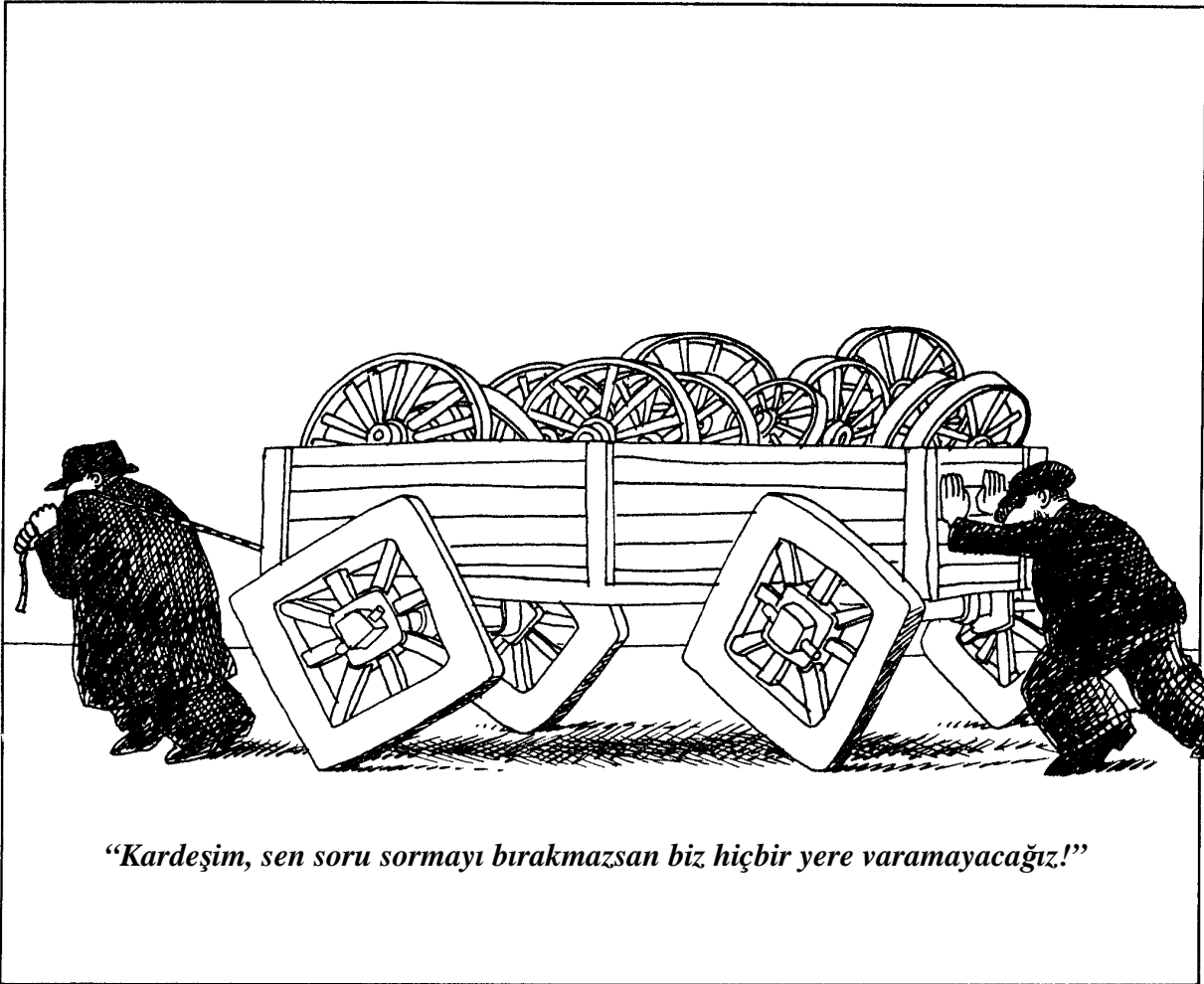
1:3 Burada Pavlus’un mektuplarında genellikle kullandığı ve dönemin selamlaşma biçimine uygun bir ifadeyle karşılıyoruz. “**Lütuf ve esenlik**” her Hıristiyan’ın yaşamının olmazsa olmaz unsurlarıdır. Her ikisinin de kaynağı Babamız Tanrı ve Rab İsa Mesih’tir.

Yine de mektubun genel içeriğiyle birlikte düşünüldüğünde lütuf ve esenlik sözleri çarpıcıdır. Çünkü sahte öğretmenler lütuf yerine “iyi işlere” dayalı bir bildiri iletmektedirler. İyi işlere dayalı her inanç sistemi de “Tanrı’yı tatmin etme” çabasına yol açacağı için insanın Tanrı ile olan ilişkisinin arasına girecek ve onu esenlikten yoksun kılacaktır.

1:4 Kurtuluş doğrudan “**Tanrı’nın isteği**”dir (Rom 9:16; 2Ko 5:18; İbr. 10:10). Mesih’in bu isteğe uyarak kendisini feda etmesi sonucunda, O’na iman edenler günahlarından kurtarılmışlardır. Yine de kurtulmuş olarak günaha tutsak dünyada yaşamlarını sürdüren imanlıların kurtuluşu bu kötü çağın sona erdirileceği gün tamamlanacaktır.

Mektubun içeriği açısından “şimdiki kötü çağdan kurtarılmış olmak” ve “Mesih’in bizim yerimize ölmesi” gerçekleri önemlidir. Çünkü sahte öğretmenler Yasa’nın yerini lütfun almasıyla insanların daha kolay günah işlemeye yöneleceği vurgusunu yapmaktaydılar. Oysa Mesih, günahın ve sonuçlarının inanlılar üzerindeki etkisini yok etmek için onlar yerine ölmüştür ve inanlıları günahın egemenliği altındaki bu dünyadan kurtarmıştır. Bu kurtuluş gelecekte tam olarak sağlanacaktır.

1:5 Bütün yüceliği almaya layık olan Tanrı’dır. Çünkü kurtuluşu isteğine uygun olarak tasarlayan ve İsa Mesih’i ölümden diriltiren O’dur. Müjde bütünüyle O’na ve yaptıklarına dayanmaktadır. ♦

Güçsüz Pavlus: Güçsüzlüğe Nasıl Bakmalıyız?

David Black'in bir yazısından uyarlanmıştır²

Güçsüz olmak hoşumuza gitmez. İkinci olmak da hoşumuza gitmez. İnsanlar güçlü, en iyi ve kazanan kişiler olmak isterler. Bunu anlamak için koşu yarışına katılan birine, herhangi bir politikacıya ya da bir futbol takımını destekleyen birine sormanız yeter! Hıristiyan önderler de bu tavrı takınabilir. "Rab'be en mükemmel şekilde hizmet etmek" ve "sahip olduğumuzun en iyisini Mesih'e vermek" konusundaki ruhsal konuşmalar, çoğu kez güçsüz ya da ikinci olmaya ne denli isteksiz olduğumuzu gizlemeye yöneliktir.

Güçsüzlüğe nasıl bakmalıyız? Pavlus'un güçsüzlük konusundaki düşüncelerine; güçsüz olmanın o kadar kötü bir şey olmadığını ondan öğrenmeye çalışalım.

Güçsüzlük sözcüğünün Grekçe karşılığı *astheneia*, İncil'de altmıştan fazla yerde geçer. Pavlus'un mektupları dışında bu sözcük en çok müjdelerde, tanrıbilimsel anlamda değil de basit sözlük anlamında, bedensel zayıflığı, hastalığı anlatmak için kullanılır. Pavlus'un yazıları dışında bazı yerlerde kullanılan *güçsüzlük* sözcüğünün tanrıbilimsel bir boyuta sahip olduğunu görürüz (örneğin Mar. 14:38; İbr. 4:15 ve 11:34). Bununla birlikte bu sözcük Pavlus'un mektuplarında daha sık geçer (özellikle Romalılar, 1. ve 2. Korintliler'de). Pavlus'un yazılarında sıkça rastladığımız bu sözcüğün tanrıbilimsel bir anlamı ve önemi var.

Pavlus'un kaygısı, "güçsüzlükle ilgili tanrıbilimsel" düşünceleri sunmak değildi. Pavlus'un kaygısı, Mesih'in üstünlüğü ve Müjde'ydi. "Güçsüzlük" sözcüğüne başvurması, Müjde'yi savunmasının bir parçasıydı. Pavlus'un "güçsüzlük" kavramına baktığımızda, üç noktanın vurgulandığını görürüz: 1) insan olmanın işareti olarak güçsüzlük; 2) Tanrı'nın kudretinin göstergesi olarak güçsüzlük; 3) kilisede ahlaki bir konu olarak güçsüzlük.

İnsan olmanın işareti olarak güçsüzlük

Bir anlamda güçsüzlük, *antropolojik (insanbilimsel)*'dir. Pavlus, *güçsüzlük* sözcüğüyle insanın Tanrı'ya bağımlılığını varsayıyor. Yaratılmış bir varlık olarak insan sınırlıdır. Fanilik, elem ve kötülükle yoğrulmuş çağın bir parçasıdır. Dahası, bu çağ, Şeytan'ın denetimindedir ve insanı tutsak eden, köleleştiren ve sonunda öldüren günahla doludur. İnsan, zayıf, kendini kurtaramayan, Tanrı'yı hoşnut edemeyen ve dünyasal arayışlarla sınırlı bir bedende (=benlikte) yaşıyor.

İnsanın yetersizliği ve güçsüzlüğü, Tanrı'nın yardımı ve gücünün görüldüğü bir alan haline geliyor. Pavlus, insanın Tanrı karşısındaki bu güçsüzlüğünü "duadaki güçsüzlükte" görüyor (Rom. 8:26). Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz; ama Kutsal Ruh, basmakalıp ifadeleri aşan sözlerle bizim için aracılık eder ve o sözler lütuf tahtının önüne kadar yükselir. Bizler aynı zamanda "kurtuluşa güçsüzlük" gösteririz (Rom. 8:3). Günahın kullandığı beden (=benliğin) güçsüzlüğünden ötürü, insan Kutsal Yasa'yla kurtuluşa erişemedi. Bu temel güçsüzlüğü yalnızca İsa yendi ve insana kurtuluş sağladı. Pavlus aynı zamanda hastalıktan kaynaklanan insansal güçsüzlüğün tanrıbilimsel önemini ortaya çıkarıyor. Değişik ayetler (Pavlus'un 2Ko. 12:7-10'da sözünü ettiği "bedendeki diken" sözleri dahil), hastalığın, Tanrı gücünün ve lütfunun etkin olduğu başka bir alan olduğunu gösteriyor. Vurgu, Tanrı'yla olan ilişkimizin ne kadar sağlıklı olduğuyla ilgilidir, çektığımız elem ve acıyla değil.

Pavlus için güçsüzlük, yaratılmışlığımızın bir işaretidir, yani Tanrı'ya bağımlı (=muhtaç) olmamızdır. Bu nedenle güçsüzlük hayıflanacak bir şey değil, tersine şükranla kabul edilmeli.

Tanrı'nın kudretinin göstergesi olarak güçsüzlük

Yukarıda, Pavlus'un neyi vurguladığını hatırlayalım: İnsansal güçsüzlüğümüz, yaratıklar olarak Tanrı'ya bağımlılığımızı yansıtır. Ne var ki, *güçsüzlük*, Pavlus'un Kristolojisi'nde açıklandığı gibi, yepyeni bir boyut kazanır. Tanrı'nın gücü, Mesih'in ölümü ve dirilişi aracılığıyla fani insanın varlığında etkinlik kazanır; diğer bir deyimle, Mesih'teki inanlı, İsa'yla, güçsüzlük ve güçte birleşmiş olan kişidir. İsa'yla öyle bir birliğimiz var ki, bunun aracılığıyla *insanın güçsüzlüğü*, Kutsal Ruh'un etkisiyle ilahi kudretin bu dünyada tezahür ettiği bir alana ve bir onur nişanına dönüşüyor. Kilisede (bkz. Elç. 4:7, 22; 6:8) ve her inananın yaşamında (bkz. Flp. 4:13; Kol. 1:11) etkin olan Tanrı'nın diriltin gücü, güçsüzlüğümüzde ve ölümlülüğümüzde gizlidir.

Pavlus'un güçsüzlük konusundaki anlayışı, yani, ilahi gücün tümüyle insanın güçsüzlüğünde tamamlandığı şeklindeki düşüncesi, 2Ko. 12:9'daki ünlü ayette en derin biçimde ifade edilmiş bulunuyor. Pavlus, güçsüzlüklerde

tam bir tatmin bulmuştur; güçsüzlüklerin istenen şeyler olmasından ötürü değil elbette; Tanrı'nın her şeye yeten gücünün ortaya çıkmasını sağlayan araçlar olduğu için....İnsanın güçsüzlüğü, ne kadar ters görünse de, ilahi kudretin tecellisi için en iyi fırsatı yaratmaktadır. Güçsüzlüğü, tüm karşıtlarına rağmen Pavlus'a anlamlı kılan da bu ilkedir. Kendini ne zaman güçsüz hissetse – kilden yapılmış kırılğan toprak kap gibi, zulüm gören, aşağılanmış, her tür illetle mustarip – Mesih'in gücünü hissediyor. Kuşkuvarının, güvensizlik duygularının ve endişelerinin ardında, Tanrı'nın kendi Oğlu'nu yaşamında ve yaşamı aracılığıyla açıkladığının güvencesini taşıyor. Bu aynı zamanda güçlü olmaktan ve üstünlükten büyük haz duyan sahte öğreticilerle Pavlus arasındaki en önemli zıtlığı oluşturmaktaydı.

Kilisede ahlaki bir sorun olarak güçsüzlük

Pavlus'un güçsüzlük kavramıyla ilgili son vurgu ahlakidir. Pavlus, kilisedeki güçsüz üyelerle ve bu üyelere yardım etmekle ilgili olarak ahlaki kaygı duyuyordu. Konuya özellikle 1. Korintliler 8-10 ve Romalılar 14-15'te, imanda güçlü ve güçsüz kardeşlerin durumunu irdelerken dokunuyor. Pavlus, "güçlü" kardeşin "güçsüz" kardeşe karşı sorumlulukları olduğunu söyler. Kaygısı, güçsüzü güçlü kılmak değildi; istediği, her ikisinin Mesih'in temeli üzerinde kurulu birlik içinde birlikte yaşamalarıdır. Her iki kardeş, farklılıklarına rağmen birbirlerini kabul edebilmelidirler (1Ko. 1:18-26).

Korint'teki kilise şöhrete götüren güce, makama ve yeteneklere (bilgelik ve güzel konuşma yetisi) çok değer veriyordu. Pavlus ise kilisenin, zayıf olanlar dahil tüm üyeleri kucaklamasını istiyordu. Gerçekte Pavlus Tanrı'nın güçsüz olanı daha çok onurlandırdığını söyler (1Ko. 12:22). İncil, Hıristiyan yaşamının ortak boyutunun hayati önemini vurguluyor. Birinci ya da en iyi olmak yönündeki sürekli gayretler, Mesih'in bedenini bu ortak boyuttan yoksun bırakabilir ve O bedeni, birbirlerine üstün gelmeye çalışan bireyler durumuna indirgeyebilir (bkz. Gal. 5:13:-26).

Sonuç

Pavlus, güçsüz insanlar olarak -inanlı olsak bile- Tanrı'yı hoşnut edecek bir şey yapamayacağımızı vurguluyor. Yalnızca Mesih, Tanrı'yı hoşnut edebilir. Yaptığımız her şeyi, Tanrı'nın gücü ve lütfu sayesinde yaparız (1Ko. 15:10; 2Ko. 3:5). İnsan kendi güçsüzlüğünü yenmeye çalışır; Tanrı ise güçsüzlüğü kendi özel amaçları için kullanmaya razıdır. Birçok Hıristiyan, zayıflıklarından ötürü cesaretlerini kaybediyor; "Daha güçlü olsaydım Tanrı için daha çok şey yapabilirdim" diyorlar. Yaygınlığına rağmen bu görüş, tam bir aldatmacadır. Tanrı'nın yolları ve işlemesi, doğru anlaşılırsa, bizleri daha güçlü kılarak değil, ilahi gücün ortaya çıkışına kadar bizleri daha güçsüz kılarak gerçekleştir.

Bu nedenle, güçlüklere ve yetersizliklerden özgür olmak için Tanrı'yla çekişmek yerine, imanlı bütün bunlarda başka bir güç görür. Bu güç, "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" diye vaatte bulunanın ve hakkında, "Mesih size karşı güçsüz değildir; O'nun gücü sizde etkindir. Güçsüzlük içinde çarmıha gerildiği halde, şimdi Tanrı'nın gücüyle yaşıyor (2Ko. 13:3-4) diye yazılanındır. ♦ (Ken Wiest/Chuck Faroe; Çev: Ali Şimşek)

" alıntı "

Her hafta Tanrı'ya tapınmak üzere bir araya geldiğimizde, gerçek dünyadan kaçmıyoruz. Gerçek dünyaya giriyoruz. Tapındığımızda 'dünyayı yaşanması gerektiği gibi yaşıyoruz.' Tapındığımızda Tanrı'nın başlangıçta tasarladığı gerçek anlamda insanca oluyoruz. Gerçek anlamda insanca olmanın esası, Tanrı'ya muhtaç olduğumuzu fark etmektir. Tanrı önündeki en temel duruşumuz, muhtaç olmaktır. Bağışlanmaya muhtacız. O'nun bize yol göstermesine muhtacız. Güzelliğe muhtacız. Ruhsal gıdaya muhtacız ve manevi mücadelemizi sürdürmek için güce muhtacız. Ama hepsinin çok ötesinde O'na muhtacız. Her hafta işittiğimiz iyi haber de şudur: Tanrı, savurgan bir cömertlikle bize verir. Bize armağanları – lütf güvenceleri, eğitici sözleri, göksel yiyecek ve içecekleri, emeklerimizin üzerindeki kutsamalarını – vermekten hoşlanır. Daha da önemlisi, bize kendisini vermektense hoşlanır. Tapınmanın haftalık temposunda Tanrı'yla olan ilişimiz yenilenir. O, sevgisinden bize verir; biz de karşılık olarak sevgimizi O'na veririz. ♦ (Rev. Travis Tamerius, Reformation & Revival Journal; Sonbahar 2002;

Çev: Chuck Faroe)

“Bu ayeti Müjde’yi anlatmak için kullanabilirim!” – Niyeti gözden kaçırın yorum

Kutsal Yazılar’ın her paragrafı, bölümü ve kitabı, belirli bir amaç için yazıldı. Kutsal Yazıları incelerken *hangi konunun* açıklandığını, *kime* ve *hangi amaçla* açıklandığını anlamaya çalışmamız lazım. Kutsal Yazılarla ilgili hizmetlerimizde *konuya*, *dinleyiciye* ve okunan *bölümün amacına* dikkat etmeli ve o ayetleri Kutsal Kitap’ın amaçladığı biçimde kullanmalıyız!

Aynı ilke, müjdeleme faaliyetleri için de geçerlidir. Tanrı bizleri İsa’ya her ulustan öğrenciler, izleyiciler yetiştirmeye çağırıyor. Bunu, Müjde’yi başkalarıyla paylaşarak yaparız; paylaştığımız temel noktaları, Kutsal Yazılar’dan ayetlerle desteklemeye hazırlıklı olmalıyız. Ne yazık ki, Müjde’yi başkalarına sunarken, kurtuluş yoluyla ilgili olmayan ayetler seçeriz sık sık. Bu durum, özellikle günahının Tanrı lütfuna karşı tavrını açıklayan ayetler söz konusu olduğunda açıkça görülüyor. Her şeye rağmen, “Kurtulmak için ne yapmalıyım?” sorusunu yanıtlamak için ayet seçerken, Müjde’nin bildirisini bulandırmamaya özellikle dikkat etmeliyiz.

Tam da bu konuda sıkça yanlış kullanılan iki ayetten biri Vahiy 3:20 (“İşte kapıda durmuş kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına girerim; ben onunla o da benimle, birlikte yemek yeriz.”), diğeri ise 1. Yuhanna 1:9’dur (“Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.”).

Bu ayetler neden müjdeleme amacıyla kullanılmamalı?

Dikkat ederseniz, bu ayetlerin ikisi de inanlılara hitap ediyor, inanmayanlara değil. 1. Yuhanna 1:9’da Yuhanna, sahte öğretmenlerin iddialarını çürütüyor ve inananlara, hayatlarındaki günah sorununa nasıl yaklaşmaları gerektiğini söylüyor. Vahiy 3:20’de İsa, “ne soğuk ne de sıcaksınız” diye nitelediği Laodikya’daki inananlara hitap ederek onları tövbeye çağırıyor. Bu ayetlerin hiçbiri, insanlara, nasıl kurtulacaklarını söylemiyor.

Bazıları 3:20’yi kullanarak insanların İsa’yı “yüreklerine davet etmelerini” öneriyor. Metinde öyle bir şey yok; “yürek” sözcüğü bile geçmiyor burada. Aslında burada İsa’nın kiliseyi bir beden olarak gördüğünü hatırlamamız gerekir. Tek tek bireylere seslenmiyor. İsa’nın sözünü ettiği yemek, kilise dışındaki kişilere sunulan yemek değildir. ‘Yemek’ sözcüğü, zaten iman ailesinin fertleri olanların sahip olduğu sıcak yakınlığın paylaşılması anlamındadır.

1. Yuhanna 1:9’daki “biz” zamiri, Yuhanna’nın inananlara seslendiğini açıkça gösteriyor. 1. Yuhanna’da sözü edilen imansızlar, sadece sahte öğretmenlerdir ve kesinlikle “biz” şahıs zamirine dahil değildir!

Sonuç olarak, Müjde’yi inanmayanlara duyururken, nasıl kurtulabileceklerini açıkça ifade eden ayetler seçmeliyiz. Galatyalılar 2:16, Efesliler 2:8-9, Titus 3:5 ve Yuhanna 3:16-18, 36, 5:24, 14:6 ayetleri, bu konuda kullanılacak güzel örneklerdir. Müjdeleme amaçlı bazı broşürler, inanmayanlara, “kurtuluş” için önşartlar gibi görünen buyruklar verir (örneğin, kabul et, tövbe et, iman et, söz ver gibi). Kutsal Yazılar’da kurtuluş için tek koşul sadece İsa’ya güvenmek ve inanmaktır. Bu, İsa’ya kişisel olarak güvenmeyi içerir; sadece ölümünün ve dirilişinin önemine inanmayı değil. Kurtuluş yolunu açıklamaya yönelik olmayan ayetleri kullanarak müjdeleme yaptığımızda, Müjde’nin bildirisini muğlaklaştırma ve Kutsal Yazıları yanlış kullanma riskini yaratmış oluruz. Halbuki Yeni Antlaşma bu konuda çok açıktır: “İman edin, kurtulursunuz.” (Elç. 16:31).

Müjdeleme yaparken Kutsal Yazıları doğru yorumlayalım! ♦ (Ken Wiest; Çev: Ali Şimşek)

DÖNÜM NOKTALARI

Mark Noll'un *Turning Points* adlı eserinden özetlenmiştir.**İznik Konseyi: “Noel Baba Neredeyse Ankara’ya Gelmişti”**

Konsey, 20 Mayıs 320’de İznik’te toplandı. Konstantin’in çağrısını 230 piskopos kabul etti. Siyasal gücü elinde tutan birinin Hıristiyanlıkla ilgili işlere karışması ilk kez oluyordu. Peki, konu neydi? Konu, Tanrı Oğlu / Tanrı Sözü ilişkisinin nasıl anlaşılması gerektiğini ve Tanrı’nın tekliğini açığa kavuşturmaktı.

İmparator Konstantin, Hıristiyanlık’ı, imparatorlukta özlediği birliği sağlamak için etkin bir araç olarak görüyordu ve bu nedenle Hıristiyanlık’ın gelişmesi için çok şey yaptı. Bu nedenle Mesih’in kişiliğiyle ilgili anlaşmazlıkları sadece tanrıbilimsel açıdan rahatsız edici görmekle kalmadı, siyasal açıdan da çok tehlikeli sayıyordu. Konsey için ilk seçilen yer Ankara’ydı; ama İznik Konstantin’in askeri karargahına daha yakındı. İznik Konseyi’ne katılan ilginç kişilerden biri Myra (bugünkü Demre) piskoposu Nicholas (Noel)’di. Noel, daha sonraları Noel Baba diye anılmaya başladı.

Konsey’de öne çıkan iki kişi vardı: İskenderiye’den piskopos Arius ile piskopos yardımcısı Athanasius. Arius’un iki hayati kaygısı vardı. Bir tanesi Baba Tanrı’nın mutlak üstünlüğü ve yüceliği; diğeri Tanrı’nın birliği. Athanasius ve yandaşlarının kaygısıysa şuydu: Kurtarıcı olarak Mesih’in kişiliği, yaptıklarını etkiler. Mesih, Tanrı değilse günahkarları kurtarabilir mi?

Konsey, bu tanrıbilimsel soruya değişik çözümler aradı. Yaklaşımlardan biri, Tanrısal üyelerin birliğini vurgulamaktı. Bu görüşe yatkın olan katılımcılar, Tanrı’nın “üçlüğü”, Tanrı’nın kendi tasarısını gerçekleştirirken kendini açıklamak için seçtiği “üç değişik biçim”i simgelediğini söylediler. Bazı katılımcılarsa Tanrı’nın İsa’yı oğulluğa kabul ederek onu “ilahi” bir doğaya kavuşturduğunu savundular. Bu açıklamalar yetersizdi; çünkü İsa’nın kişiliğini ve tümüyle ilahi bir doğaya sahip olduğunu inkar ediyordu. Başka bir yaklaşım, Baba ve Oğul’un ayrılığını vurguluyordu.

Arius, “Kutsal Yazılar’ı sabırla ve dikkatle inceleyen, İsa’ya derin bir saygı duyan ve Tanrı’ya hayranlığını her fırsatta dile getiren” biriydi. Bu olumlu tavrı, karıştırlarını işini ve itirazlarını zorlaştırıyordu. Ama böylesine etkileyici bir kişiliğin tanrıbilimsel bir hatayı yarma tehlikesi gözardı edilemezdi. Arius diyordu ki, “Tanrı’nın mutlak varlığını, ebediliğini, gerçekliğini, ölümsüzlüğünü, bilgeliğini ve mutlak iyiliğini kabul ediyoruz...”. İsa’yı aşağı derecede bir varlık, önemli ama yaratılmış ve günah işlemeye eğilimli biri kabul ediyordu. “Oğulun olmadığı bir zaman vardı” sözü, ünlüdür. Arius, İsa’yı, sadece rolü açısından değil, doğası açısından da Baba Tanrı’nın altında görüyordu.

Arius dikkatini daha çok Özdeyişler 8. Bölüm (bilgeliliğin kişileştirilmesi, Mesih olarak kabul edilmesi), Yuhanna 14:28 (Babayı daha üstün gösteren ayet), Luka 2:52 (İsa geliyor) ve Koloseliler 1:15-20 (İsa’nın “ilk doğan” diye nitelendirilmesi) gibi ayetler üzerinde yoğunlaştırdı. İleri sürdüğü görüşler insan mantığı açısından güçlü görünüyordu: Eğer Baba Tanrı tek yaratıcıysa ve her şeyi O yarattıysa, İsa da bu ikinci kategorinin içindedir. Bu yaklaşım, kilise tarihinde vahyi insan aklına tabi kılan yaklaşımı yansıtıyor.

Peki, Arianism’in bu iddialarına nasıl yanıt verildi? Öncelikle “kurtuluş”un kendine özgü bir mantığı olduğu ifade edildi: Eğer İsa gerçekten Tanrı değilse, İncil’de vaat edilen kurtuluş umudu boştur, kesinliği yoktur, tüm insanlık için yetersizdir ve mükemmel olmaktan uzaktır. Aynı şekilde, eğer İsa Tanrı değilse, nasıl O’na dua edebiliriz, tapınabiliriz ya da O’nun adıyla vaftiz edebiliriz? Athanasius’un takındığı tavır çok önemliydi. Tüm dünyanın Hıristiyanlık’tan kopup “akılcı yapay bir dinin” kucağına düşmek üzere olduğu bir çağda Kutsal Kitap’taki üçlük öğretisini tartışmaya açıyordu.

Konsey, İsa'nın, Tanrı'nın özünden Tanrı olduğunu ilan etti. Baba ve Oğul özde değil, rolde ayrıdır. Böylece Konsey İsa'nın Tanrı'yla aynı özden olduğunu vurguladı. Bu anahtar ifade, aralarında sadece bir harfleri farklı olan iki Grekçe sözcükten birini seçmek durumunu doğurdu. Ama bu tek harf, "aynı" ile "benzer" sözcükleri arasındaki farkı yaratıyordu. İsa, Oğul olmak üzere yaratılmadı; O, ebedi Oğul'dur. Kurtuluşumuz için insan bedeninde dünyaya geldi.

Konsey'in kararları, evrensel bir kabul görmedi; çünkü "aynı öz" ifadesi, benimsenmiş İncil metninden değil de felsefi düşüncelerden kaynaklanmış görünüyordu. Bunun yanı sıra, kilisede üst mevkilerde yer almak ve kimi liderlerin, görüşlerinden kurtulmak için sürgüne gönderilmeleri konusunda sert siyasi manevralar yaşandı. Athanasius beş kez sürgün edildi. Ama Konsey'in Mesih'in uluhiyeti ve üçlülle ilişkisi konusundaki kararı çok açıktı. İznik Konseyi'ndeki tartışmalar, insan aklını ilahi vahyin üstüne çıkarma gayretlerinin de altını çizdi.

Yine İznik Konseyi, bugün de bütün şiddetiyle sürüp giden bir tartışmayı başlattı: Sivil yönetimdekilerle kilisenin ilişkisi nasıl olmalıdır? Hatırlayalım, Konstantin, imparatorun (yani kendisinin) her sözünün kutsal sayılmasını istedi; halbuki Ambrose, 'imparator vazedilen Tanrı sözüne boyun eğen sürüdeki koyunlardan biri olmalı' diyordu. Konsey kararı, bu mantığı destekleyen bir unsur olarak kullanıldı: Eğer İsa Baba'yla aynı yetkiye sahipse, piskoposlar da imparatorun yetkisine sahiptir. Bu yaklaşım, kilisenin imparatorluk içinde bir dereceye kadar özerk olmasına yol açtı. Buna göre dua, tapınma, Kutsal Yazılar'ın öğretilip vazedilmesi ve kutsal törenler (vaftiz, Rabbin Sofrası...) devletten bağımsız biçimde yürütülürdü.

Sonuç olarak, İznik Konseyi'nin kararı, kilisenin öğretiler konusunda Kutsal Yazılar'a sadık olması gerektiğini gösterdi. Ama aynı karar, sivil yönetimle dinsel yönetim alanlarının örtüşmesine, kilisenin sivil yönetimin servet, istikrar ve başarı özlemleriyle kirlenmesine de neden oldu. ♦ (Chuck Faroe/Ken Wiest; Çev: Ali Şimşek)

Çocuk Hizmetleri: Geleceğimizi İnşa Etmek

İbrahim Deveci

Nasıl İnşa Ediyoruz?

1999 yılında yaşadığımız acı dolu depremi unutmak, hele hele bu anı yakından yaşamış ve olaylara tanık olmuş olanlar için neredeyse imkansızdır.

Yıllarca içinde yaşadıkları, en özel ve sevinçli anlarını paylaştıkları, kimi zaman kendilerini dinleyen biri olmadığında tüm sıkıntılarını bütün açıklığı ve gürültüsüyle kendilerine aktardıkları bu sırdaş duvarlar bir gün geldi ki ellerinde olmadan üzerlerine iniverdiler. Bu evlerde daha önce büyük bir huzur ve güvenle oturanlar; "*Hani beni korumak için yapılmıştınız, hani bana barınak olacaktınız, hani sırlarımı hiç kimselere söylemeyecektiniz, hani sıcak yuvam...*" sesleriyle Marmara bölgesini çınlattılar ve bu çınlamayı dalga dalga tüm Türkiye'ye yaydılar.

Aynı insanlar artık bu duvarlara birer katil ve cani gözüyle bakıyorlar. Evlerine büyük bir güvensizlik duygusuyla uzun uzun düşünerek giriyorlar.

İnsan, taşa-duvara "Neden böyle oldu?" diye sorabilseydik ne cevap verirlerdi diye düşünmeden edemiyor. Sanırım işitilecek cevap, "*Bu sonuç, binayı sağlıksız bir şekilde inşa eden müteahhitlerin suçudur!*" sözleri olacaktır.

Çalınan demirler, kum, aceleci tutum, hesapsız kitapsız projeler... ve sonuç YIKIM!

Ailelerin İnşası

Birçok aile buna benzer manevi yıkımlarla sarsılarak bazı değerlerini yitirmeye başlar ve umutsuzluğa düşerler. Yıkıma sebep olan nedenler genellikle bozuk temellere dayanan sorunlardır.

Eğer çocuklarımıza, ihtiyaç duydukları sevgiyi, ilgiyi, şefkati ve en önemlisi Tanrı bilgisini vermekte cimri ve sorumsuz davranırsak bir gün hiç beklemediğiniz bir anda Marmara depremini aile içinde yaşamamız kaçınılmaz olacaktır.

Aileyi aile yapan anne, baba ve çocuk üçlüsüdür. Anne ve baba kendi bilgi ve tecrübelerini aileye taşırlar. İhtiyaç duyduklarında ya da sıkıştıklarında bu birikimleri olumlu ya da olumsuz bir şekilde kullanırlar. Ancak çocuk için durum biraz farklıdır. Çocuk daha sonra kullanacağı bilgi ve deneyimleri öncelikle anne-babasından, öğretmenlerinden ve arkadaşlarından almaya açıktır. Çocuk potansiyel bir alıcı durumundaysa anne babanın da sağlıklı birer potansiyel verici olması söz konusudur. Anne ve babalar çocuklarını Rab’de sağlıklı bir şekilde inşa ederek aslında ailelerini ve hatta *çocuklarının ailelerini* de inşa etmiş olurlar.

Rab ana babalardan kendisiyle ilgili yasa, koşul ve bilgileri çocuklarına aktarmalarını istiyor: Mezmur 78:5’de “*RAB Yakup soyuna koşullar bildirdi, İsrail’e yasa koydu. Bunları çocuklarına öğretsinler diye Atalarımıza buyruk verdi*” der.

Çocuk topladığı verileri bir gün kendi çocuklarına ve çevresine iletmek üzere depolar, Mezmur 78:6 “*Öyle ki, gelecek kuşak, yeni doğacak çocuklar bilsinler, Onlar da kendi çocuklarına anlatsınlar.*”

“*Çocuklar RAB’bin verdiği bir armağandır, Rahmin ürünü bir ödüldür.*” (Mez.127:3). Çocuklar birer ödül olmakla beraber aynı zamanda bize birer emanettirler. Onlara bakmak, korumak, yetiştirmek ve Tanrı yolunda eğitmek ana babanın öncelikli görevidir.

Çocuklarımızı nasıl eğiteceğiz? Nasıl yönlendireceğiz? Onların ihtiyaçlarını nasıl fark edeceğiz? Bu gibi soruları her velinin aklından geçirmesi gereken temel sorular olmalıdır. Unutulmamalıdır ki çocuğun eğitimi ilk önce ailede başlar.

Eğitimin amacı, topluma yararlı bireyler yetiştirmek şeklinde tanımlanır. İyi yetiştirilen çocuklar iyi aileleri, iyi aileler iyi toplumları oluşturur. Kısaca iyi eğitilmiş çocuklar demek iyi bir toplum yaratmak demektir. Ancak çocuklarla uğraşmak sanıldığı kadar kolay değildir. Özveri, sabır, disiplin, acı, alçakgönüllülük ve gerginlik gibi unsurlar ana babanın yakın dostları olurlar. Elbette çocuk sahibi olmanın sayılamayacak kadar bereketleri de vardır.

Amerikalı yazar, pastör, ruhsal danışman, okul yöneticisi ve bir baba olarak hizmet veren Tedd Tripp, yazdığı *Çocuk Yüreği (Shepherding A Child’s Heart, Ankara:Kucak Yayıncılık, Mart 2003)* kitabında çocuğunuzun kalbine nasıl sesleneceğiniz konusunu işler. Çocuklarımızın davranışları ve sözleri yüreklerinden kaynaklanır. Nitekim Luka 6:45 “*İnsan ağız yüreğinden taşanı söyler*” diyor. “*Eğer davranışın altında yatanı bulmazsanız, hep dışsal şeylere odaklanırsınız. Bahçesindeki çimenler arasındaki zararlı otlardan çimenleri biçerek kurtulmaya çalışan adam gibi olursunuz (Çocuk Yüreği, s. 215)*” sözleriyle Tedd Tripp çocuklarımızın davranışlarından ziyade yürekleriyle uğraşmanızın önemini güzel bir şekilde vurguluyor.

Tüm yaş grubundaki çocukları göz önünde tutarak yazılan bu kitapta ana babalara sağlam, güvenilir, ve Kutsal Kitap’a dayalı öğütler bulunuyor. Bu bakımdan yeni ve Kutsal Kitap’a dayalı bir çocuk yetiştirme yaklaşımına susayanlar, *Çocuk Yüreği* kitabını doyurucu bulacaklardır.

Kilisenin İnşası

Tanrı yolunda iyi yetiştirilen çocuklar, aynı zamanda sağlam kiliselerin temelini oluşturur. Sağlam bir binanın temelini atmak o kadar da kolay değildir. Emek, güç ve zaman ister.

Yaşadığımız şu günler her şeyin hızlı olması gerektiğini vurgulayan bir dönemdir. En hızlı internet bağlantısı, en hızlı araba, en hızlı ulaşım sistemi, en hızlı kitap okuma tekniği...en hızlı, en hızlı....her şey çok hızlı.

Genellikle ülkemizdeki bazı hizmetlere baktığımızda da anında meyve toplama imkanı sağlayan hizmetlere daha çok ilgi duyulduğunu fark ederiz. Ne yazık ki kilise de bu çağın hızına kendini kaptırarak, en hızlı sertifika programını, en hızlı önder yetiştirme programını, en hızlı tapınma zamanını (süre olarak), en hızlı kilise kurma çalışmasını, müjdeleme kampanyasını...benimser duruma gelmiştir. Evet hızlı olmak bazen iyidir, ama her konuda, her durumda ve yapıda hızlı olmak sağlıklı sonuçlar doğurabilir. Belki de içinde yaşadığımız koşullar sonucunda Fransızların dediği gibi *yavaş yavaş acele etmeliyiz*. Ama şunu unutmayalım ki kilisenin geleceği gençlerimiz ve çocuklarımızdır. Onları yetiştirirken her dönemlerinde onların ihtiyaçlarını düzenli ve sağlıklı bir şekilde karşılıyorsak aceleci olmadan sağlam bir kilisenin kurulduğuna tanık olacağız. E-manet’in ilk sayısında okuduğumuz gibi “hormonlu değil sağlıklı şeftaliler” yetiştirmek için kolları sıvayalım. Temelleri sağlam ve kolay kolay yıkılmayacak aileler, kiliseler ve toplumlar inşa etmek için çocuklarımızı iyi yetiştirelim. ◆

Çocuk Hizmetleri: Çocuklarımızın Tanrı'nın Yüceliğini Görmelerine Yardım Etmek

Ted Tripp³

İçinde hizmet ettiğimiz toplulukta çocuk ve gençlere hizmetimizle nasıl ulaşabiliriz? Onları tanımak, onlarla konuşmak ve oynamak için zaman ayırmak, vaazlarda onları da içeren örnekler kullanmak gibi temellerin dışında en önemli görevimiz ana babaları Tanrı'nın onlara verdiği, çocuklarına çobanlık etme çağrısında eğitmektir. Tanrı önderlerini değil ana babaları asıl çobanlar yapmıştır (Yas. 6:1-9). Eğer Tanrı'nın yollarının kuşaktan kuşağa aktarıldığını görmek istiyorsak, güçlü yuvanın ve ailenin önemini abartmak olası değildir. Eski Antlaşma'daki en üzücü parçalardan birisi Hakimler kitabında bulunur (2:10-15). Kenan diyarının ele geçirilmesinin ardından gelen kuşak yani yalnızca bir kuşak sonrası Rab'bi tanımıyordu: “RAB'bi tanımayan ve O'nun İsrail için yaptıklarını bilmeyen bir kuşak yetişti” (10. ayet).

Peki İsrail'e ne olmuştu? Nasıl olurdu da RAB'bi ve O'nun yaptıklarını bilmeyen bir kuşak yetişebilirdi? Tanrı'nın vaatlerine bağlılığının öyküsü ve kurtuluşunun yüceliğini bilmemek? Manı, bildircini, kayalardan çıkan suyu, Kızıldeniz'i geçmelerini, çölde dolaşmakta olan kuşağın ömrü boyunca Tanrı'nın kendi antlaşmasına bağlı kaldığını bilmeyen bir kuşak nasıl olabilirdi? Nerede başarısız olmuşlardı?

Bu öncelikle evdeki bir başarısızlıktı; Mezmur 145'in ana babalara uygulamaları için verdiği “yaptıkların kuşaktan kuşağa şükranla anılacak” çağrısını kuşaklara geçirme başarısızlığıydı.

Çocukların hepsi tapınır. Onlar Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmışlardır ve iç varlıkları yaşayan Tanrı'yla ilişki kurmak üzere tasarlanmıştır. Bunu Romalılar 1'de okuyoruz: “Tanrı'ya ilişkin bilinen ne varsa, gözlerinin önündedir; Tanrı hepsini gözlerinin önüne sermiştir. Tanrı'nın görünmeyen nitelikleri – sonsuz gücü ve Tanrılığı – dünya yaratılalı beri O'nun yaptıklarıyla anlaşılakta, açıkça görülmektedir.” (Rom. 1:19-20).

Tanrı tarafından tapınmak üzere yaratılan canlılar, bütün harikaları yarattıklarında açıkça gözler önüne serilen yaratılışın Tanrısı'na tapınmazsa ne olur? Onlar tapınmayan kişiler haline gelmezler; yine tapınırlar ama Tanrı'dan başka bir varlığa tapınıp kulluk ederler. Bundan Romalılar 1:21-23, 25 ayetlerinde söz edilir. Bir yer değiştirme yaparlar. Tanrı'nın yüceliği yerine yaratılmış şeylere tapınmayı koyarlar. İnsanlar hayran bırakılmaya bayılırlar. Bizler eşsiz olarak tapınmak için yaratıldık. Eğer Tanrı'ya tapınmayacaksak, ondan daha aşağı bir nesne bulur, yine de tapınırız. İşte tam da bu nedenle televizyonda spor izlemeye bayılırız. Bizi çeken, biz sıradan ölümlülerin asla başaramayacağı inanılmaz yiğitlikleri yapmalarını izlemenin büyüsidür. Bu nedenle şöhret pohpohlanır.

Bu, çocuklar için de geçerlidir. Onlar içgüdüsel ve kaçınılmaz olarak tapınmaya eğilimlidir. Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmışlardır. Hayran bırakılmak üzere tasarlanmışlardır. Her yerlerinde tapınma alıcıları vardır. Muhteşem şeyleri seyretmeye ve hayranlık duymaya bayılırlar. Her gün hayran olacakları şeyleri keşfetmek üzere yola çıkarlar.

Bir kilise önderi ya da öğretmen olarak hizmet ettiğiniz kişiler doğal olarak tapınan kişilerdir. Ya Tanrı'ya hayran olacaklar ya da Tanrı'nın yerine putlara tapınıp onlara kulluk edeceklerdir. Putlar küçük nesnelere değil, çok daha sinsidirler. Onlar yüreğin putlarıdır ve çok küçük yaşlardan başlayarak çocuklarımız bizi izlerler ve her şeyden çok neye değer verdiğimizizi (kişisel başarı, insandan gelen övgü, mal mülk, ev, keyif, yiyecek, giysi vb.) anırlar. Bu gibi putlar hiçbir zaman doyum sağlamazlar. Dahası, C. S. Lewis “putlar her zaman kendilerine tapanların kalplerini kırar” demiştir. Yoksa ana babalar çocuklarına Tanrı'ya tapınmanın coşkusu, yüceliği ve bunun verdiği hoşnutluğu mu örneklerler? Hizmet ettiğiniz insanların çocuklarıyla ilgili olarak aldıkları en büyük çağrı, içgüdüsel ve zorlayıcı bir şekilde tapınmaya yönelik olan çocuklarına Tanrı'nın iyiliğini ve harikalarını sunmaktır. İnsan ırkı için yaratılan en derin ve esaslı sevinç, gerçek Tanrı'yı tanımının getirdiği sevinç ve hoşnutluktur (Mez. 4:6-7; 16:11; 27:1-6; 36:5-9; 63:1-5; 73:25-26; 81:8-10,16; 96:1-3).

Biz hizmetkarların ve hizmet ettiğimiz ana babaların en önemli çağrısı 145. Mezmur'da tanımlanmıştır. Aç olan ve canlarının susuzluğunu binlerce değişik yerden gidermeye çalışan çocuklarla karşılıklı ilişki kurarken en önemli görevimiz onlara Tanrı'nın görkemli büyüklüğünü sunmaktır. ‘Çocuklar, işte siz bu Tanrı için yaratıldınız. Bütün anlam ve doyum arayışlarınız O'nda son bulmak üzere tasarlanmıştır.’ Hizmet ettiğimiz insanlara Mesih'le doymalarını ve O'nun eşsiz değerinin tadını çıkarmalarını öğretmeliyiz. O zaman onlar da içten ve kaçınılmaz olarak tapınan çocuklarına, ‘Gerçeğin yerine bir yalanı koymayın. Yaratılan hiçbir şeye değil, Yaratıcı'ya tapın ve O'na kulluk edin’ mesajını iletirler.

Bizler hizmet ettiğimiz insanlara tapınmaya eğilimli olan çocuklarının önünde, tapınmanın nesnesi olabilecek tek ve yegane, aşkın ve doğru Olan, üçlü birlik Tanrısı'nı tutmalarına yardımcı olmalıyız. Matta 13:44'deki Tanrı'nın Egemenliği benzetmesi bunu çok güzel bir biçimde örnekler: bir tarlada saklı bulunan hazinenin bulunması gibi, Tanrı'yı tanımanın aşkın sevinci başka her türlü sevinçten daha ağır basar. Ya da peygamberin sorduğu gibi: "*Paranız neden ekmek olmayana, emeğinizi doyurmayana harcıyorsunuz? Beni iyi dinleyin ki, iyi olanı yiyesiniz, bolluğun tadını çıkarasınız*" (Yşa. 55:2)

Uygulama

Bu neden bu kadar önemlidir?

1) Bizler varoluşumuzun gerçekleri ya da koşullarıyla yaşamıyoruz. Bizler o gerçekleri nasıl yorumladığımızla yaşıyoruz. Tanrı ile ilişkili olarak ne yaptığımız bizim yorumumuzu belirleyecektir: Eğer çocuklar Görkemli RAB'be hayran olmazlarsa, yaşamlarını doğru şekilde yorumlayamazlar. Ve tüm yorumların dayandığı ana gerçek, Kutsal Kitap'ın tanıttığı Tanrı'nın var olduğu ile onun nasıl ve ne kadar yüce bir varlık olduğudur.

2) Hizmet ettiğimiz ana babaların üzücü bir sıklıkla örnekleriyle, tutumlarıyla, sözleriyle ve eylemleriyle putları beslemektedirler. Neyi övmekteler? Neye odaklanırlar? Çocuklarına gösterdikleri ilgi çocukların okul, spor veya müzikteki başarıları ile sınırlı mıdır? Acaba çocuklar ana babalarının son derece insani hırslarını tatmin ettikleri sürece değer kazandıklarını mı hissetmektedirler? Bunlardansa ana babaları, hiç çekinmeden, coşkuyla Tanrı'dan haz alarak gerçek tapınmayı örneklemelilerdir. Biz bunu teşvik etmeliyiz! Maurice Roberts şöyle demiştir:

Coşkunluk ve keyif alma bir inanlının ruhsal hayatı için vazgeçilmezdir: kutsallıkta ilerlememizi sağlar. Bizler ruhsal heyecan olmaksızın yaşamak üzere yaratılmadık. Eğer bir Hıristiyan uzun süre yüreği ateşsiz kalırsa, kısa zamanda doyum gerektirdiği gibi Tanrı'nın Ruhu'nda değil, dünyasal şeylerde bulmak isteyecektir. İnsanın canı, doğası itibarıyla, doyum kendisi dışındaki kaynaklardan şiddetle arar ve ruhsal sevinçlere ulaşamadığında dünyasal sevinçlere sarılacaktır. Eğer inanlı uzun süre kendisini Mesih'in sevgisinden ve Kurtarıcı'nın hissedilen rahatlığından tad almaktan mahrum ederse ruhsal bir tehlike içinde demektir. Mesih yüreğimizi tamıyla tatmin etmedikçe, canlarımız sessizce başka aşkların arayışına kapılacaktır. (*The Thought of God*, s. 57-58)

3) Sahip olmadıklarımızı veremezsiniz. Bizler vaaz kürsülerimizde, çalışma odalarımızda ve evlerimizdeyken gözleri Tanrı'yla kamışmış, O'nun yüceliğine hayran kişiler olmalıyız. Nasıl ki, su ile dopdolu bir süngerle ıslanmadan temas etmek mümkün değilse, biz Tanrı hayranlığıyla öylesine dolu olalım ki, çocuklarımız bizimle temas ettiklerinde O'nunla da karşılaşmış olsunlar. Tanrı yüceliğinin bilgisi ışığını mı yansıtıyoruz? (bkz. 2Ko. 4:6.) Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üzerine yücelikle ona benzer olmak üzere değiştiriliyor muyuz? (bkz. 2Ko. 3:18.) Hem biz, hem de kiliselerimizdeki ana babalar bizi kurtarmış Olan'ın güzelliğine öylesine hayran olalım ki çocuklarımız Tanrı'nın yüceliğini görebilsinler. ♦ (Çev: Çiğdem Özbek)

Ruhsal Danışmanın Danışmanı

Danışmanlığın başlangıç noktası her zaman Tanrı'dır; insan değil. Danışmanlığın amacıysa, Mesih'te olgunluktur. Bu olgunluğa erişmek için Kutsal Yazılar'daki buyruklara, özellikle Tanrı'yı ve insanı sevmeye ilişkin buyruklara itaat etmek gerekir.

Dünyadaki yaşamımızla Tanrı'nın egemenliğini yansıtmak için Tanrı'nın benzeyişinde yaratıldık. Bu nedenle Tanrı'dan kopan insanın gerçek ve anlamlı bir varoluşa sahip olması mümkün değildir. İnsanın Tanrı'dan bağımsız olma isteği, danışmanlığın temel odak noktası olmalıdır. Tanrı'dan bağımsız olmanın peşinden koşan insanların hayatı mahvoluyor; ne var ki, günahlı insanlar bunun farkında değil. Bunu görmelerine yardım edebiliriz.

Tanrı'yı hesaba katmayan her aşırı güven duygusu, imansızlıktır ve ciddiyetle ele alınmalıdır.

Danışmanlığın amacı nedir? Acılardan kurtarmak değildir. (Tanrı, acıları, bilgece tasarladığı amaçlar için kullanabilir.) Sıkıntıların üstesinden gelmek için de değildir. (Bazı sıkıntılar Mesih'in dönüşüne kadar sürüp gidecek. Pavlus, Romalılar 12:18'de, ilişkilerin zor olduğu bir ortamda elden geleni yapmanın mümkün olduğunu vurguluyor) Danışmanlığın amacı, Pavlus'un Koloseliler'e yazdığı mektubun 1:18-24 ayetlerinde belirttiği gibi, Mesih'te yetkinliğe erişmektir.

En büyük görevlerimizden biri, insanların, gerçeği saptırmaya son verip gerçekçi düşünmesine yardım etmektir. ♦

(Ruhsal danışman Mark Deckard'ten derlenmiştir. Çev: Ali Şimşek)

Muhammed Şükrü Efendi'nin Hikayesi

Soner Tufan

Bundan 142 yıl önce Erzurum'da doğmuş olan öyle bir insan var ki günümüzün ışığına mutlaka çıkmalıdır.

1861 yılında Erzurum'da doğan ve 1919 yılına dek yaşayan Şükrü Efendi ülkemizde bulunan Hıristiyanların ve Hıristiyanlık'ın o zaman ne durumda olduğunu göstermesi açısından oldukça aydınlatıcı bir öz yaşam öyküsüne sahiptir.

Muhammed Şükrü Efendi'nin yaşamını anlatan kitap onun ölümünden sonra Richard Schafer tarafından yazılmıştır. Ondan sonra İngilizce'ye John Bechard tarafından çevrilmiştir.

AuthorsOnLine Ltd. tarafından 2002 yılında yeniden basılmıştır. Kitabın bu yayınevi tarafından ilk baskısı 1960'ta yapılmıştır. 278 sayfalık kitap anlattığı öykü kadar içinde bulunan ekler, sözlük, coğrafya sözlüğü, kimin kim olduğunu açıklayan sayfalar dolusu ansiklopedik bilgiler dizini, o dönemde etkisini hissettiren mezhepler ile ilgili olarak sunulan bilgiler, Sünni olanların Alevileri nasıl adlandırdıklarını ve onlara nasıl hitap ettiklerini gösteren kelimeler ve argo dizini, Alevilerin kendilerini nasıl tanıttıklarını gösteren ifadelerin olduğu bir sayfa, on iki imamın adları ve doğum ve ölüm tarihlerinin ortaya konduğu bilgiler, 1881 ile 1882 arasında Erzurum'da kurulan Amerikan Board'ın çalışanlarıyla ilgili bilgiler ve Türkiye'ye ne zaman geldiklerini gösteren açıklayıcı tarihsel belgeler, 1885 yılında Türklerin yaşadığı topraklarda (zira o zaman Osmanlı İmparatorluğu olarak geçiyordu) bir Amerikan dolarının ve öbür yabancı paraların çapraz kurları, bir Amerikan Doları ile nelerin alınabileceğini gösteren bilgiler – bir Kutsal Kitap'ın 1.59 Amerikan dolarıyla alındığını, bir Kaşgar devesini 21 dolara, bir dikiş makinesini de 10 dolara alındığını okuyoruz, buna ek olarak başka şeylerin de fiyatları verilmektedir. Kitabın anlatılışı sırasında birçok Kutsal Kitap ayeti kullanılmıştır, onlar da bir dizinde verilmiştir. Onun ardından Kuran-ı Kerim'den alıntılanmış sureler de bir dizin halinde sunulmuştur.

Kitabın en ilgi çeken eklerinden biri de kaynakçadır. Kaynakçada yer alan kitapların Türk Hıristiyanlık tarihinin en az bilinen dönemlerine ışık tutacak nitelikte olması gözden kaçmıyor. Kataloglar, ansiklopediler, dergiler, tarih kitapları ve daha neler neler...

1924 yılında bile New York'ta Nasrettin Hoca ile ilgili yazılmış kitapların varlığı şaşırtıcıdır aslında. Kaynakçada Rabbin işçilerinin nerelere gittiğini ve gittikleri yerlerde nelerle karşılaştıklarını anlatan seyahatname tarzı kitaplar ve ilki 1880 yılında yayınlanmış olan dergi, Kitabı Mukaddes Şirketinin kendi kayıtları, Philadelphia Presbiteryen kilisesinin 1897 tarihinde Anadolu'daki hizmetlerini anlatan çalışması, haritalar, kelime dizini ve son olarak da 23 tane özel fotoğrafın bulunduğu albümü ile – albümde öyle özel fotoğraflar var ki insan şaşırıyor: Muhammed Şükrü Efendi ile birlikte Hıristiyan olmak için dua eden iki mollanın fotoğraflarından tutun da, Semerkant'taki Timur'un mezarına dek, Kaşgar'da bulunan bir pazar yerinden, İranlı dervişlere kadar gösteren zengin bir albüm – gerçekten de başlı başına kaynak olabilecek bir özyaşam öyküsü Muhammed Şükrü Efendi'ninki.

Kitap www.authorsonline.co.uk adlı kitap satan web sayfasından sipariş edilerek alınabilir. Muhammed Şükrü Efendi'nin yaşamını anlatılırken birçok şey veriliyor.

Muhammed Şükrü Efendi'nin Hıristiyan olduktan sonra yaşamının nasıl değiştiğini, çevresinde bulunan din adamlarını, dervişleri ve mollaları nasıl Mesih'e yönelttiğini, Erzurum'dan çıkarak Rusya, İsviçre, Çin, Almanya ve Bulgaristan'da Mesih'i anlatmak için nasıl çaba gösterdiğini okuyoruz.

Dedesı Recep Efendi'nin bir şeyh olduğunu, kendisini ziyaret eden bir müridi ile sağır ve dilsiz olan kızı Nilüfer'i evlendirdiğini ve 30 Haziran 1861'de evlendikleri yıl dünyaya geldiğini, annesi Nilüfer hanımın bir gün hamamda kendisi 3 yaşındayken birden duyup konuşmaya başladığını ama bundan yarım saat sonra gözlerini yaşama kapattığının okunduğu satırlar oldukça düşündürücüdür.

Şeyh olan babasının ruhunu hareketlendirmek için esrar kullandığını, oğluna da alıştırdığını, yaşamının sonlarına doğru Alevilik'e yöneldiğini ama birbirine kardeş diyen, bıyıklarını kesmeyen, ve çeşitli davranışlarıyla

Hıristiyanları andıran bir yapıya sahip olduklarını öğreniyoruz. Bu mezhebe kimlerin hangi gözle baktığını ve ne gibi yakıştırmalarda bulduklarını da okuyoruz. Erenler tekkesinde bulunanları gözleyen ve uyuyanları değneği ile dürtükleyerek uyandıran gözcüleri, kendilerini alçaltmak için birbirlerinin ayaklarını yıkayan müritleri, ibadetten önce tövbe duaları ettiklerini, saz çalarak ilahiler söylediklerini ve bu ilahileri söylerken alkış tuttıklarını görüyoruz. Aynı oda içinde semah olduğunu, kadınlı erkekli olarak ibadet ettiklerini okuyunca bunların Anadolu Alevileri olduğunu anlıyoruz. Rabbin sofrası yapar gibi ekmek böldüklerini, ölüm ve ölümden dirilme ile ilgili tiyatro gösterisi yaptıklarını okuyoruz. Böylece o sırada Hıristiyanlık'tan ne kadar etkilendiklerini fark ediyoruz.

1877-1878 arasında geçen Türk-Rus savaşında hem İngiliz hem de başka yabancı Kitabı Mukaddes şirketlerinin Amerikan Kitabı Mukaddes şirketi aracılığıyla bölgede 478.000 adet İncil bastırıp dağıttığını okuyoruz.

Muhammed Şükrü Efendi molla olmak üzere eğitilir. 12 yaşından sonra bir Ermeni terzinin yanında çıraklık yapar. Hıristiyanlıkla ilgili ilk bilgileri ondan almış ve bir İncil edinerek okumaya başlamıştır. Babası öldükten sonra bir Ermeni rahip ile tanışmış ve kendi anlatımına göre Nikodim'in İsa'dan öğrendiği gibi bu adamdan Hıristiyanlık inancını derinlemesine öğrendiğini okuyoruz.

Çevresindeki Ermeni cemaatinde bir süre yetişiyor ve 28 Şubat 1885 tarihinde bir nehirden vaftiz ediliyor. Dinlediği ilk Türkçe vaazın Yaratılış 3:21 ayetindeki Adem'in günahından sonra utancını gizlemek için üzerine giysiler yapmak niyetiyle kurban kesip deriden giysiler yaptığını anlattığı ayetlerden oluştuğunu ifade eder.

Onun deyişine göre Erzurum'da düzenli olarak bir araya gelen, Türkçe Kutsal Kitap okuyan ve Türkçe olarak ibadet eden bir Hıristiyan varlığı göze çarpıyor. Ancak o dönemde Hıristiyanlık daha çok azınlıkların dahil oldukları bir inanç olarak göze çarptığından Türklerin Hıristiyan olması özellikle Erzurum gibi kentlerde daha çok yadırganan bir durumdur.

Muhammed Şükrü Efendi Hıristiyan olduktan sonra ancak bazı durumlarda kullanacağı John Avetarian adını alıyor. Kendisi aslında inancından dolayı bazı sıkıntılar çekiyor, çevresindeki insanların onun hakkındaki düşünceleri değişmiyor. Onu kafir olarak görüyorlar. Böylece yaşadığı kentten biraz uzaklaşarak ilk gezisini Rusya'ya yapıyor.

Ondan sonra Avrupa'ya gidiyor ve orada İncil okulunda üç yıl okuyor ve Kaşgar'a geçiyor orada halkın arasında onlar gibi giyinerek ve konuşarak hizmet ediyor. Kaşgarca'yı öğrenip İncil'i Kaşgarca'ya çeviriyor.

Şükrü Efendi oradan Bulgaristan'a geçiyor, orada Türkçe konuşanların arasında hizmet ediyor, 1. Meşrutiyet ilan edilince memleketine dönüyor. Meşrutiyetin ilanı ile birlikte ülkede ciddi bir demokratik havanın, özgürlüğün filizlenmeye başladığını fark ederek tarif edilmez bir sevince kapılıyor. "Ülkenin Müjde'nin yayılmasını engellemek için demirden yapılmış kapılarını Tanrı'nın nasıl erittiğini görüyorum. Burada rahatça Müjde'yi anlatabilirim, yazılı olarak insanlarla inancımı paylaşabilirim. Tanrı hiç olmayacak gibi görüneni olanaklı kıldı. O her şeyi değiştirebilir."

Muhammed Şükrü Efendi'nin Hikayesi başka açıdan da oldukça faydalı. O Müjde'yi paylaşırken nelere dikkat etmek gerektiğini de söylüyor.

O zamanlarda da Rabbin işçilerinin rakamlarla uğraşmayı sevdiklerini okuyoruz. Kaç kişi gönderelim, ne kadar para lazım, kaç kitap dağıtılsın, kaç kişi vaftiz oldu? gibi başarının rakamlarla ifade edilmesinin faydalı olmadığını anlatıyor. Böyle sayılar ve dağıtım üzerine kurulu bir müjdeleme yönteminin yerine Türk Geleneksel yapısına uygun daha etkili yöntemlerin kullanılabileceğini ifade eder. Batı zihniyetiyle yaklaşmanın işe yaramadığını anlatıyor.

Biz de günümüzde, 'Artık yeni yollar deneyelim, broşür dağıtarak asıl iş bitmiyor' diyoruz ama yüzlerce yıl söylenece de değişmeyecek gibi görünüyor.

Muhammed Şükrü Efendi Meşrutiyetin ilanı ile birlikte açılan kapıdan girmek ve bu fırsatı kullanmak için hemen bir dergi çıkarmaya başlıyor. Adı Hurşid olan bu dergi aracılığıyla kitlelere Müjdeyi duyuruyor, hem önyargıların giderilmesi, hem kamuoyunun oluşması için yazın dünyasını kullanıyor. Bu şekilde insanları Kutsal Kitap'ı okumaya davet eder.

O dönemde çıkan iki gazete ve derginin yanında Hurşid'in çıkması, halkı Hıristiyanlık konusunda düşünmeye ve okumaya yöneltmiştir.

Şükrü Efendi'nin Kaşgarca'ya yaptığı çeviri cidden harika olur, onu Almanya'da bastırıp götürmek ister ama Tanrı onu yeniden Bulgaristan'a yöneltir. Orada yazı etkinliği ve çeviri yoluyla birçok kitap yazar ve basar, ama dağıtımda bir sorun vardır, insanlar hiç ilgilenmemektedir, bunun üzerine kendini kötü hisseder, ama Balkan savaşlarıyla birlikte 1913 yılında göç dalgaları olur ve 100.000 Türk hareketlenir, onları Yunanistan ve

Sırbistan almak istemez fakat Bulgaristan hükümeti küçük bir ülke olmasına karşın kabul eder. Gelenler arasında öyle etkili bir müjdeleme fırsatı olur ki buna Şükrü Efendi bile şaşar. Yazıp çevirip bastıkları on binlerce kitap bir anda dağıtılır. Mucizeler olur ve insanlar akın akın Mesih'e iman ederler. Tanrı onların geleceğini bilerek Şükrü Efendi'yi hazırlık yapması için önceden Bulgaristan'a yönlendirmiştir. Tanrı'nın yolları bizim anlayışımızın dışındadır. Biz sadece itaat ederek Tanrı'nın bereketlerini alabiliriz.

Şükrü Efendi 1918'de sağlık nedenleriyle aktif hizmeti bırakır. Ertesi yıl sağlığı iyice bozulur. Buna karşın son bir kez çevirisini yaptığı Kaşgarca İncil'in sunumu için Kaşgar'a gitmek ister, eşi ile oturup dua ederler.

Eşi duadan sonra 100. Mezmuru okur: "...*Rab iyidir, Sevgisi sonsuzdur ve sadakati ömür boyu sürer.*"

Mezmun bittiğinde Şükrü Efendi yavaşça kafasını çevirip karısına dönerek onun hiç de alışık olmadığı bir sesle "bu harika" der. Gözleri hafifçe kapanır. Ama eşi okumayı kesmez, 101. Mezmuru, 1. Yuhanna 4. ve 5.böümleri de okur.

Tanrı onu bu 11 Aralık 1919 tarihinde göksel evine alır. Yarışı bitirmiş, birçoklarına bereket olmuş, Mesih'e yönelmiş ve iyi bir tanık olarak zengin bir yaşam sürmüştür. Kaşgar'a gidememiştir, ama mutlaka Tanrı'nın gökteki konutundan Kaşgarca İncil'in sunumunu izlemiştir.

Mezarı Almanya'nın Wiesbaden kentinde Südfriedhof mezarlığında. O yaşamı, tanıklığı, hizmetleriyle gelecek nesillere bir bereket olmuştur. Onun bıraktığı bayrak şimdi başkalarının elindedir.

Kutsal Kitap'ın Türkçe Çevirisi

Ali Şimşek⁴

"Çeviri, ışığın içeri girmesi için pencereyi açmaktır; kabuğu kırıp kabuğun altındaki öze ulaşmak, perdeyi aralayıp en kutsal yere bakmak, kuyunun ağzındaki kapağı kaldırıp yaşam suyuna kavuşmaktır."

1611 yılında yayınlanan Kral James çevirmenlerinin okuyucuya notudur bu.

Her çevirinin bir tarihi, bir tarihçesi vardır. Örneğin İngilizce konuşan ulusların hem edebiyat hem de ruhsal yaşamlarında önemli bir kilometre taşı var: Kral James, ya da King James Çevirisi. Bazı çeviri ve edebiyat uzmanları, bu çevirinin İngiliz dili ve edebiyatı üzerindeki etkilerini saymaya kalkmak, deniz kıyısındaki kumları saymaya kalkmak gibi bir şeydir derler. Onu izleyen çeviriler üzerindeki etkisini kolaylıkla görebiliriz. Tabi konumuz Türkçe Kutsal Kitap ve kitabın çevirisi olunca ilk çeviriyle ilgili bilgiler için zaman tüneline bir 350 yıl kadar geri gitmemiz gerekir.

Kutsal Kitap'ın Türkçe Çevirisi

Kutsal Kitap'ın her dile yapılan çevirisinin ilginç bir öyküsü vardır. Ama bunların arasında Türkçe ilk çevirinin öyküsü kadar dramatik olanı pek azdır. Çevirinin başlaması, süreci, çevirmenin yaşam öyküsü ayrı ayrı birer serüvendir. Özellikle çevirinin süreci başlı başına bir macera olarak nitelenebilir.

Öykünün ilk bölümü için zaman tüneline aşağı yukarı 400 yıl geriye gitmemiz gerekir.

1600'lerin başlarında Polonya'lı bir ailenin bir erkek çocukları olur. Aile çocuğa Albertus adını verir. Albertus Bobowsky. Bobowsky henüz küçük bir çocukken Tatar akıncıları tarafından kaçırılıp zengin, soylu bir Osmanlı ailesine satılır. Daha sonra Osmanlı Saray çevresine giren Bobowsky yirmi yıl süreyle ciddi ve disiplinli bir eğitimden geçirilir. Bu eğitim döneminden sonra İslamiyet'i kabul eder ve Ali Bey adını alır.

Dil konusunda üstün yeteneklere sahip olduğu kuşku götürmez. On yedi dili rahatlıkla anlamasının yanı sıra İngilizce, Fransızca ve Almanca'yı mükemmel konuşabilmektedir. Sarayda yaşayan Ali Bey, bu nitelikleriyle çok geçmeden VI. Mehmet'in baş çevirmeni olur.

İngilizce'yi böylesine akıcı şekilde konuşan Ali Bey'in İstanbul'daki arkadaşlarından biri de İngiliz vaiz Bay Boyle'du. Ali Bey, Bay Boyle'in isteği üzerine İngiliz Kilisesi'nin İlmihali'ni Türkçe'ye çevirir. Bundan sonra sözlük ve dilbilgisi alanında da çalışmaları olur. Saraydaki bu yeteneği başkaları da keşfetmekte gecikmedi. Bunlardan biri, o sırada İstanbul'da bulunan Hollanda elçisi Levin Warner'dır. Levin Warner'in teşvikiyle Ali Bey'in Kutsal Kitap çeviri tarihinde adı geçen kahramanlardan biri olmak yolunda ilk adımı attığını görüyoruz. Ali Bey'in doğrudan özgün dillerden mi çeviri yaptığı konusu kesin değildir. Ama kesin olan şu ki, sonraki araştırmalar çevirinin akıcı, sadık ve edebi açıdan başarılı olduğunu gösterdi. Ali Bey; Kutsal Kitap'ın tamamı üzerindeki çalışmalarını 1666'da tamamladı. Çeviri gerekli kontrollerden geçtikten sonra basılmak üzere Hollanda'nın Leyden Üniversitesi'ne gönderildi. Metnin Leyden'e gönderilmesiyle Ali Bey'in işi tamamlandı. Ama tarihi kayıtlar, Ali Bey'in en büyük arzusunun tekrar Hıristiyanlık'a dönmek olduğunu bildiriyor bize. Ne yazık ki, ölüm, ismen Müslüman, ama yürekte Hıristiyan olan Ali Bey'in bu arzusunun gerçekleşmesine olanak bırakmadı.

Biz yine çevirinin öyküsüne dönelim. Leyden'e gönderilen metin her nedense basılmayıp bir rafa kondu ve ister inanın ister inanmayın, 150 yıl o rafta kaldı. Dile kolay! 150 yıl insanlık tarihinde çok uzun bir zaman dilimi.

150 yıllık ara bizi 1800'lerin başına taşır. Bu sırada Rusya'nın İstanbul'daki elçisi Baron von Diez, Türkçe'ye duyduğu büyük ilgiyle işe koyulup kısa zamanda bu dilin en yaman uzmanlarından biri olduğunu gösterir. Diplomatların değişmeyen kaderi bu ya, bir süre sonra von Diez Berlin'e tayin edilir. İşte Berlin'de bulunduğu ilk yıldan itibaren Ali Bey'in unutulmuş metnine duyduğu ilgi yeniden uyanıyor. Tam bu sırada Hollanda'yı da kapsayan bir gezinin başında bulunan Rev. Robert Pinkerton'la tanışır. Pinkerton aynı zamanda İngiliz ve Ecnebi Kitabı Mukaddes Şirketi'nde çalışmaktadır. Aralarında geçen konuşmanın ana konusu Ali Bey'in yıllar önce üzerinde çalıştığı Kutsal Kitap çevirisidir.

Pinkerton'ın geziden sonraki ilk işi Ali Bey'in metnini incelemek olur. Çevirinin kalite ve doğruluğundan emin olduktan sonra Kitabı Mukaddes Şirketi'nin Londra'daki merkeziyle temasa geçer ve Leyden Üniversitesi yetkilileriyle metnin kopyasını edinmek için görüşmelere başlar. Üniversite büyük bir cömertlikle metnin Berlin'de bir kopyasının yapılmasına izin verir. Kitabı Mukaddes Şirketi metnin basıma hazırlanması görevini Baron von Diez'e verir.

Baron hemen işe koyulur. 1814'te günlüğüne şu notu düşer: "Tanrı'nın yüceliği ve sevdiğim insanlar için bu işin bir an önce sonuçlanmasını yürekten diliyorum. Bu konuda beni kaygılandıran bir tek şey var: altmış yaşındayım ve sağlığım çok iyi; ama yine de işin ortasında Rab beni yanına çağırırsa işi kimin bitirebileceğini bilmiyorum. Tanrı'ya dua edeceğim, bana bu işi bitirmek için ömür versin." Bu sözler Baron'un adanmışlığını, Tanrı Sözü'ne verdiği değeri anlatmaya yetiyor sanırsız. Günlüğünde şöyle devam eder sözlerine: "Eğer metin şu ana kadar gördüğüm kalite ve doğrulukta devam ederse bana çok az iş kalacak gibi. İnanıyorum ki, Ali Bey'in çevirisi, Türkçe'nin kalıcılığı için tarih boyunca değişmez bir kaynak olacaktır. Eğer bir gün Türk dili herhangi bir nedenle yok olsa bile bu kitap sayesinde dili yeniden diriltmek hiç de zor olmayacaktır."

Ne yazık ki Baron'un sağlığı iradesi kadar güçlü çıkmadı. İşe başladıktan iki yıl sonra, daha ancak Musa'nın ilk dört kitabını bitirmişti ki, ölüm onun bu soylu işine ara noktayı koydu. Günlüğünün son satırları şöyle: "Yaşarsam Rab için yaşarım; ölürsem Rab için ölürüm."

"RAB işçilerini gömer, ama işine devam eder" diye bir söz var. Bu sefer de böyle oldu ve RAB kısa zamanda işi sürdüreceği birini sağladı. Yine Kitabı Mukaddes Şirketi aracılığıyla Baron'un yerini M. Jean Daniel Kieffer aldı.

Kieffer'in yaşam öyküsü, Türkçe Kutsal Kitap çevirisinin öyküsüne uyacak kadar renkli ve ilginçtir. Strasbourg'ta 1767'de doğdu. Çocukken babasını kaybetti. Gençliğinin ilk yıllarında doğu dillerine duyduğu ilgiyle Strasbourg'taki St. William Koleji'ne başladı. Dil alanındaki başarısı onu Paris'te bulunan dışişlerine taşıdı.

Kieffer 1796'da Fransa'nın İstanbul elçiliği tercümanlığına atandı. İstanbul'a gelişinden kısa süre sonra Osmanlı-Mısır savaşı başladı. Fransa'nın Mısır üzerindeki nüfuzundan dolayı Kieffer ve Fransa Elçisi Padişah'ın hışmına uğradı: her iki görevli Yedi Kule Zindanına atıldı. Birkaç yıl dünyayla temasları tamamen kesilmiş olarak zindanda tutuldular.

Bu süre içinde Yedi Kule Zindanı Kieffer'in çalışma odası haline geldi. Zindandaki arkadaşlarının yardımıyla Türkçesi'ni pekiştirdi. 1803'e kadar süren zindan hayatı sonunda Paris'e döndü. Aynı yıl Napolyon'un huzuruna çıkacak olan Türk elçisine eşlik etti. Dil yeteneğini keşfeden devlet adamları çok geçmeden ona en layık yeri buldular: Dışişlerinde çevirmenlik. Ardından Fransız Kolejinde boş olan Türk Dili Profesör Yardımcılığına atandı. 1817'de Kralın doğu dilleri tercümanlığına atandı. Bay Kieffer'in Kitabı Mukaddes Şirketiyle nasıl temasa geçtiği tam bilinmiyor; ama herhalde Protestanlık'ın Fransa'da hoş görülmesiyle başlayan bir ilişki olmalı. Her neyse, 1817'de Baron von Diez'in

٢٧ قِيُونَاوَم بِيَمَّ اَوَا زِي مِي دَخِر لَر وَبَن اَوَا نَرِي بِلَوْرَمَدَه
اَوَا نَرِي بِيَمَّ اَر دَمِي جَه كَلَوَز لَر
٢٨ وَبَن اَوَا نَرَه اَبَدِي حَيَوَات وَيُرْمَدَه هِي جِه اَبَدَا هَلَاك
اَوَا مِيَه لَر هَم اَوَا نَرِي مِيَه اَلِمِدَن قَوْرَا مِيَه
٢٩ اَوَا نَرِي بَنَّا وَيِرَن بَابَا مَّ هَيْسِنِدَن اَكْبَر دَرَوَا اَوَا نَرِي
بَابَا مَكَّ اَنَدَن مِيَه قَوْرَا مِيَه
٣٠ بَن هَمَّ بَابَا مَرِي رِيَز

1666 yılında tamamlanan Ali bey yazmasından Yuhanna 10: 27-30

27 Koyunlarum benim âvâzımı dinlerler ve ben onları bilürüm de onlar benim ardımca gelürler.
28 Ve ben onlara ebedî hayât virürüm de hiç ebeden helâk olmayalar hem onları kimse elimden kavramaya.
29 Onları bana viren Babam hepsinden ekberdür ve onları Babamun elinden kimse kavrayamaz.
30 Ben hem Babam biriz.

ölümünden üç ay sonra Profesör Kieffer Kitabı Mukaddes Şirketi'nden gelen teklifi kabul ederek Ali Bey'in çevirisi üzerindeki çalışmalarına 25 Temmuz 1817'de Krallığın izniyle başladı.

Profesör Kieffer'in isteğiyle Ali Bey'in metni Paris'e gönderildi. Leyden Kütüphanesi'nin Müdürü Kieffer'e yazdığı mektupta, "Bu çalışmayı zevkle yapacağınıza, Kitabı Mukaddes Şirketi'ni memnun edeceğinize ve yazın dünyasına büyük bir katkı sağlayacağınıza inanıyorum."

Bu sözlerden aldığı teşvik ve cesaretle işe girişen Prof. Kieffer metni hızla basıma hazırlamayı hedefledi. 1819'da Prof. Kieffer, Kitabı Mukaddes Şirketi'nin Kuruluş yıldönümünde Gloucester Düküne takdim edildiğinde elinde mürekkebi hala kurumamış üç adet İncil vardı. Paris'te Krallık matbaasında basılmıştı. Kieffer'i kutlayanlar arasında ünlü İngiliz Parlamenter William Wilberforce da vardı.

۲۷ دیدیکم کبی قیونلریجمن دکلسکز * قیونلوم بتم آوازیجی دگلرلر وین
۲۸ انلری بلورمه انلر بتم آردجه کلورلر * وین انلره ابدی حیاتی ویررمه
۲۹ هیچ ابدًا هلاک اولمیهلر هم انلری گمه المدن قورامیه * انلری بکنا
ویرن بابام هیسنندن اکبردر وانلری بابامک المدن گمه قورایامز *
۳۰ ۳۱ بن وبابا بر ایز * انگچون یهودیلر تکرار طاشلر قالدردیلر گمه

1819'da basılan ilk matbu Osmanlıca İncil'den Yuhanna 10: 27-30

O ilk heyecan geçmeden İncil metninde ciddi bazı çeviri hataları saptandı. Bereket versin sadece 100 kopya kadar dağıtılmıştı. O kopyalar da toplandı ve hemen bir komisyon kurulup hatalar giderildi. İncil'de toplam 49 hata düzeltilmişti. Artık Prof Kieffer ve yardımcıları Eski Antlaşma'ya başlayabilirlerdi. Ali Bey'in metni özgün dildeki metinle karşılaştırılarak işe devam edildi. Nihayet 1827'de gözden geçirme ve düzeltme işlemleri bitirilip Kutsal Kitap'ın tamamı basıldı ve Ali Bey'in metni Leyden'e geri gönderildi.

İlk Türkçe (Osmanlıca Türkçesi demek daha doğrudur) basımı 1827'de Paris'te yapılan Kutsal Kitap'ın İstanbul'a ulaşan ilk nüshaları buradan Anadolu'ya nasıl ulaştı? Bununla ilgili de ilginç öyküler var elimizde. Ama bunları şimdilik geçip son 40 yıl içindeki çeviri uğraşlarına bir göz atalım.

Günümüzde sürüp giden müjdeleme uğraşları 1960'larda başladı. Bu yıllarda müjdeleme için İncil ve Kutsal Kitap dışında Hıristiyanlıkla ilgili hemen hiçbir şey yoktur. 1960'lı yılları yaşayanlar hatırlar; dildeki özleştirme çalışmaları büyük hız kazanmış, ana babalar okul kitaplarındaki kimi ifadeleri çözemez olmuştu. İktidarların rengine göre gazete ve okul kitaplarındaki dil bir eskiye bir yeniye dönüyordu. Bu gel-gitler epey sürdü. Bazı yeni sözcükler kabul görünce bazıları da alay konusu oluyordu. Hostes yerine uydurulan gökkonuksalavrat gibi. Bu özleştirme çabaları zamanla daha düzeyli ve tutarlı bir yörüngeye oturmaya başladı. Türk Dil Kurumu ve kurumun dışında faaliyet gösteren yazar-çizerler dildeki özleşme uğraşlarına kendi olanaklarıncı katıldılar. Bu arada yerli ve yabancı Hıristiyanlar Kutsal Kitap'ın çağa göre eskien dili karşısında yeni bir çevirinin kaçınılmaz olduğunu daha açık şekilde görmeye başladılar. Birçok ülkede olduğu gibi, ülkemizde de yeni çeviri uğraşlarının başını çeken Kitabı Mukaddes Şirketi oldu. 1970'lerde Ankara Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nden bir profesörle başlayan çağdaş Türkçe çeviri uğraşları 1977'de profesörün ölümüyle kesintiye uğradı. Kitabı Mukaddes Şirketi Almanya'da çalışan Sayın Tomas Kosmades'le yoluna devam ederken yurt içindeki yerli ve yabancı inanlılar Translation Trust öncülüğünde ayrı bir çeviri projesi başlattılar. Tabii bu çeviriler İncil çevirileriydi. Her iki grup da çevirilerini aşağı yukarı aynı zamanda sonuçlandırdı. Translation Trust'ın aracılığıyla yapılan çeviri Yeni Yaşam Yayınları, Kitabı Mukaddes Şirketi tarafından yaptırılan çeviriye yine Kitabı Mukaddes Şirketince yayınlandı. Birçoğunuzun bildiği gibi, Eski Antlaşma çevirisi söz konusu olunca her iki ekip güçlerini birleştirmeye ve tek bir Eski Antlaşma çevirisi yapmaya karar verdi.

Üç çevirmen ve bunlarla birlikte çalışan üç İbranice uzmanı, düzeltmenler ve üslup uzmanlarıyla başlayan çeviri projesi yaklaşık 12 yıl sürdü. On iki yıl birlikte çalışan çevirmenler ve ekipteki diğer arkadaşların hep göz önünde tuttıkları ilk prensip-ilke çevirinin özgün metne sadık olmasıydı. Sadakatın yanı sıra çevirinin Türkçe açısından akıcı, doğru, anlaşılır ve Kutsal Kitap içeriğine uygun ağırbaşlı ve düzeyli bir anlatıma sahip olmasıydı.

Temel Metinler

Eski Antlaşma çevirisi İbranice metne (Masoretik metin) dayanarak yapıldı; Yeni Antlaşma çevirisi ise Kitabı Mukaddes Şirketi'yle çoğu uzmanların dünyaca ortak metin olarak kabul ettiği Grekçe metinden yapıldı. Gerekteğinde ilk Grekçe çeviri olarak bilinen Septuaginta'ya, 1947 yıllarında Lut Gölü civarında Kumran mağaralarında keşfedilen Kumran El yazmalarına, İ.Ö 2. yy'dan kalan Samiriye Tevratı'na, Eski Süryanice el yazmalarına, Targum'a ve Latince Vulgata'ya başvuruldu.

Çeviride Gözetilen İlkeler ve İzlenen Yöntem

Özellikle metne sadık kalmak için üstün bir gayret gösterildiğinden emin olmanızı istiyoruz. Çevirmenlerin geliştirdiği ilk taslaklar birlikte çalıştıkları İbranice uzmanlarına gönderildi. Onlardan gelen önerilerin işlendiği taslak 1.taslak olarak düzeltmenlere gitti. Bu işlemlerden sonraki yeni metinler, düzeltmenler ve üslup uzmanlarıncı iki üç kez gözden geçirildi. Düzeltmenlerle üslupçuların son önerileri, çevirmen, Grekçe, İbranice, ya da Aramice uzmanıyla

düzeltilen ve üslupçuların da katıldığı çeviri kurulunda görüşülüp sonuçlandı. Çeviri Kurulu yılda birkaç kez toplanarak bu işlemlerden geçen metinlere son şeklini verip onayladı.

Tanrı'nın adları: Tanrı'nın Eski Antlaşma'daki adları ve sıfatları çevrilirken güçlüklerle karşılaşıldı. Uzun süren tartışmalardan sonra İbranice'de Elohim diye geçen sözcük Tanrı, Adonay sözcüğü Rab, İbranicesi dört sessiz harften oluşan ve büyük olasılıkla Yahve diye telaffuz edilen YHVH sözcüğü RAB, Yahve ve Adonay sözcüklerinin birlikte geçtiği yerler EGEMEN RAB diye çevrildi

Kutsal Kitap'ın anlaşılır olmasını amaçladık: Çevirinin hem okunurken hem de dinlenirken anlaşılır olmasına büyük özen gösterildi. Dünyanın her yerinde Kutsal Kitap'ı okunurken dinleyenlerin sayısı bizzat okuyanlardan fazladır. Üslup ve sözcüklerin okumayı zorlaştırmayacak biçimde seçilmesi bu nedenle çok önemlidir. Sorulması gereken soru şudur: "Bu ayet bu haliyle yanlış anlaşılabilir mi?" Böyle bir sonuç için her sözcük her cümlecik, cümle ve birbirini izleyen paragraflar arasındaki uyuma titizlikle uyuldu. Okuyucunun dinsel geçmişi ve eğitim düzeyi gözetilerek çevrilen ifadenin son şekli verildi.

Şiirsel metinlerin iki sütun halinde dizilmesinde cümleleri nerede böleceğinize dikkat etmek zorundasınız; aksi halde gülünç ve yanlış ifadeler çıkar ortaya. Örneğin:

Süleyman'ın Özdeyişleri 1:11

Şöyle diyebilirler:

"Bizimle gel adam

Öldürmek için pusuya yatalım

Zevk uğruna masum kişileri

Tuzağa düşürelim."

Burada "gel" sözünden sonraki virgölün yerini değiştirip "adam" sözcüğünden sonraya alır ve adam sözcüğünü bir üst satıra atarsak anlam değişir.

Bugün elinizde bulunan bu yeni çeviri, sadece son 20 yıllık çalışmanın ürünü değildir. 1666'da sonuçlanan ve 150 yıl Leyden Üniversitesi'nin raflarında dokunulmadan kalan ilk Osmanlı Türkçe çevirisiyle başlayan 350 yıllık bir sürecin, çabanın, geleneğin ürünüdür. O ilk uğraşlar olmasaydı bugünkü çeviri de olmayabilirdi. Bu işe ömrünü adanmış o ilk öncülerin çabaları bugünkü çeviriyi de mümkün kıldı. Bu arada Kutsal Kitap çevirisi alanında yetmiş dünya çapında ünlü çeviri teorisyenleriyle uzmanlarının çalışmalarından çeviri boyunca, aralıksız yararlandık. Wycliffe Bible Translators başlıklı diziden ve Kitabı Mukaddes Şirketi'nin "Helps For Bible Translators" adlı diziden sona kadar yararlandık. Bu kuruluşlara şükran borçluyuz.

Ve son olarak burada bulunan herkese, dualarınızla, maddi manevi yardımlarınızla bizlere destek olduğunuz için RAB adına teşekkür etmek isterim.

"TANRI, İNSANLARIN SUÇLARINI SAYMAYARAK DÜNYAYI MESİH'TE KENDİSİYLE BARIŞTIRDI
VE BARIŞTIRMA SÖZÜNÜ BİZE EMANET ETTİ." (2Ko. 5:19)

Hepimiz Tanrı Sözü'nün güvenilir kahyaları olmalıyız. AMİN. ◆

NOTLAR:

¹ Yararlanılan kaynakların çokluğu nedeniyle bu serinin kaynakçası gelecek bir sayıda ayrı olarak verilecektir.

² David Alan Black, "Paulus Infirmus: The Pauline Concept of Weakness" (Grace Theological Journal; Cilt 5; Sayı 1; ilkbahar 1984), s. 77-93.

³ "Helping Our Children to See the Glory of God" (Reformation Today, No. 188, Temmuz-Ağustos 2002), s. 4-6.

⁴ Bu yazının hazırlanmasında Rev. A. A. Cooper'in *The Story of the (Osmanlı) Turkish Version* (London: British and Foreign Bible Society, 1901) adlı eserinden yararlanılmıştır.